

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

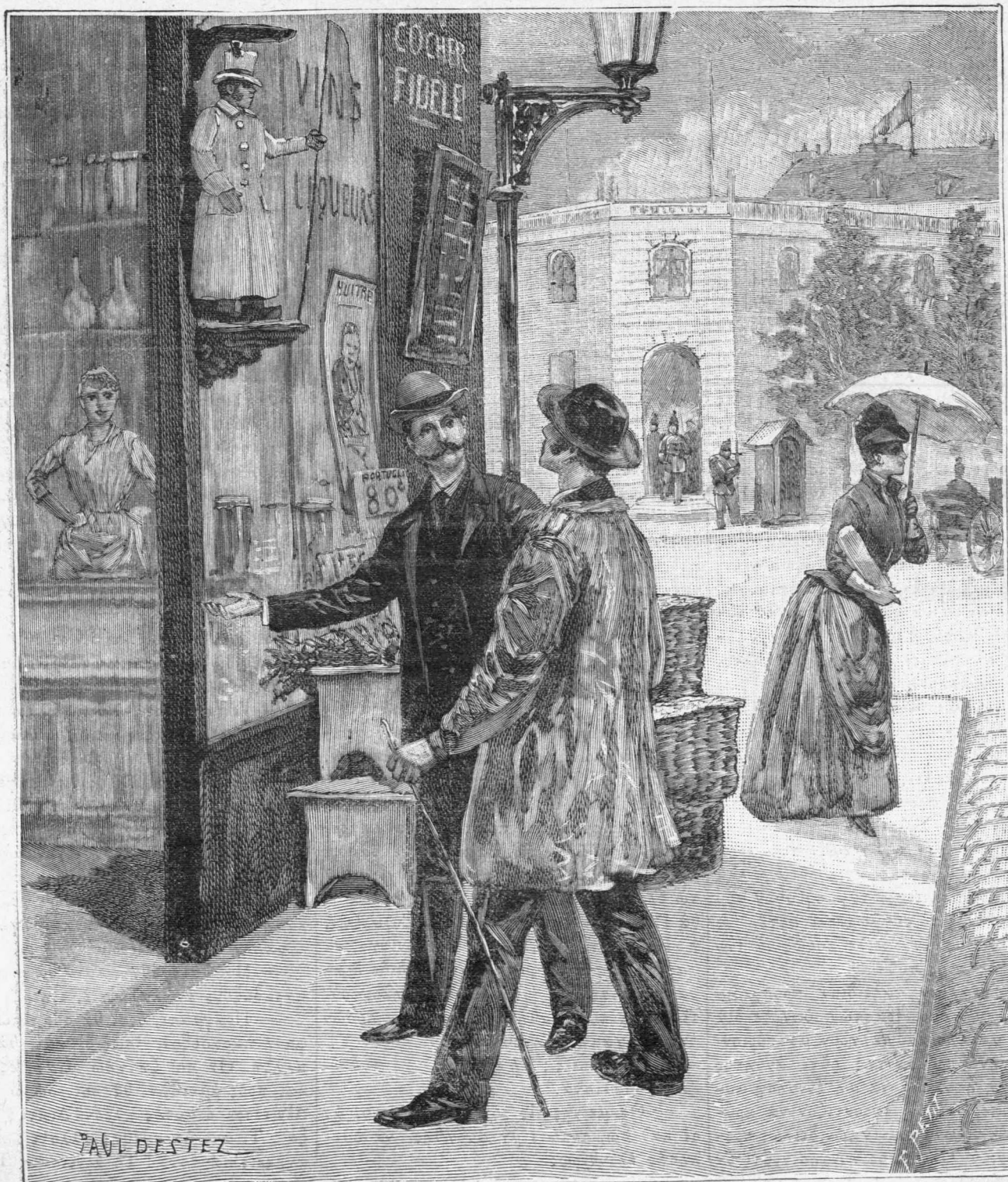
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετά-
φρασις *Κ, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ,
μετάφρ. Λάμπρου Ἐνυάλῃ, (συνέχ.). — René Sosta : Η ΕΥΑ, διή-
γημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶν ἐξωτερικῶν φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

PAUL DESTÈZ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΜΟΝΗ

[Συνέχεια]

Δ'

Ἄφου ὁ μαρκήσιος ἀπάντησεν εἰς τὸ δάσος τὸ ὄχημα τῆς πριγκιπέσσης Βάνδας, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν λέσχην, ἔπαιξε παιγνιδία τινὰ ἐκαρτέ καὶ εἶτα ὁ Μονταμβέρ, ὁ καθ' ὑπόκρισιν ἀσθενής, καὶ ὁ Ταλεβάνδ προσεφέρθησαν νὰ συγγευματίσωσιν εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Καφενεῖον.

Ἐἶχεν ἀνάγκην θαυρίου.

Ἄφ' οὗτου ἐνουμφεύθη, οὐδὲν ἔβαινε δι' αὐτὸν κατ' εὐχὴν.

Ἡ ἀξιοπρεπὴς καὶ τεθλιμμένη στάσις τῆς Ἑλένης, τὸν παρώξυνεν ὡς αἰώνιος ἔλεγχος. Ὁργίζετο κατ' αὐτῆς διὰ τὴν προφότητά της, διὰ τὴν μελαγχολικὴν ὄψιν της, διὰ τὸ στόμα ἐκεῖνο, ἀφ' οὐ οὐδέποτε διέφευγε παράπονον.

Ἐκ τῆς ἀρχικῆς ἀδιαφορίας, ἦν δι' αὐτὴν ἡσθάνετο, μοιραίως κατήντησεν εἰς τὴν ἀναστροφήν.

Θὰ ἐσυγχῶρει ἴσως τῇ Ἑλένῃ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα αὐτοῦ, καὶ νὰ ζητήσῃ ἀλλαγὴ τὴν διασκεδάσιν, ἦν καὶ αὐτὸς εὕρισκεν. Τὰ λάθη τῆς γυναικὸς θὰ ἐσυγχῶρει ἴσως ὡς σύζυγος, ἐνῶ τὰ προτερήματά της τὸν καθίστων ἀξιοκατάκριτον, καὶ ἐπέριπτον αὐτῷ ὀλόκληρον τὸ βῆρος τῶν ἐλαττωμάτων του.

Πρὸ τοῦ γάμου του εἶχεν ἐξ ἰδιοτροπίας ἀγαπήσῃ θερμῶς τὸν πριγκιπέσσαν Καθάλι. Τὰ πάντα τὸν ὠθον εἰς τὴν κατὰ κτήσειν ταύτην. Ἡ πριγκιπέσσα ἔχαιρε φήμην ὠραίας γυναικὸς καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, πανταχοῦ τὴν ἐπῆνον, καὶ δὲν ὑπῆρχεν οὐδεὶς τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, ὅστις δὲν τῇ προσέφερον ἔρωτα, χωρὶς οὐδὲν ἐν τούτοις νὰ ἐπιτύχῃ. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ καυχηθῇ ἐπὶ τῇ εὐνοίᾳ αὐτῆς. Ἐκτὸς τούτου, ὁ πρίγκιψ ἐθεωρεῖτο ζηλότυπος, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, μετὰ τὸν Ὁθέλλον.

Ὅ,τι οἱ ἄλλοι δὲν ἀπῆλυσαν ὁ Ὀλιβιέρου τὸ ἔλαβεν ἀνευ κόπου καὶ ἡ Βάνδα ἠράσθη αὐτοῦ μὲ τοιοῦτον ὑπερφιάλον ἔρωτα, ὥστε εὐκόλως τὴν ἐβαρύνθη.

Τούναντίον ἡ πριγκιπέσσα τὸν ἠγάπα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

Καὶ ἠνέχθη μὲν τὸν γάμον τοῦ ἐραστοῦ της, τὸν ἤδη ἀποφασισθέντα, ἀλλὰ τὸ ν' ἀγαπήσῃ ἐκεῖνος τὴν σύζυγόν του τοῦτο δὲν ἠθέλε τὸ συγχωρήσει ποτέ.

Ὁ Ὀλιβιέρου δὲν ὤφειλε ποσῶς νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ ὡς πρὸς τοῦτο.

Τὸ εἰς Ἰταλίαν ταξιδεῖδιον προσχεδιασθὲν ὑπὸ τῶν δύο ἐραστῶν, ὑπῆρξε διὰ τὴν νέαν μαρκησίαν σκληρὸν μαρτύριον.

Παρὰ τὴν ἀπειρίαν της, οὐτε ἀνόητος οὐτε τυφλὴ ἦτο, διὰ τὰ μὴ ἐνοήσῃ μυστικόν, ὅπερ ὀλίγον ἐφρόντιζον νὰ κρύπτωσιν. Ἐκ τινῶν ὑπαινιγμῶν, δειλῶς προβληθέντων, ὁ Ὀλιβιέρου ἠννόησεν ὅτι ἐ-

προδόθη ὡς ἡ δυσθυμία του ἠῦξεν.

Ἐπιστρέφων εἰς Παρισίους, ἡ θεὰ τῆς Σολάντζης καὶ αἰ ἐπιμοναὶ ἀρνῆσεις της, τὴν συνεπλήρωσαν.

Διὰ πρώτην τότε φοράν, ἀπῆντα σπουδαίαν εἰς τὰς ἐπιθυμίας του ἀντίστασιν.

Ὁ Ὀλιβιέρου, ὁ τόσο ἰσχυρῶς ὑποδουλωθεὶς ἐκ τῶν θελγῆτρων τῆς θυγατρὸς τοῦ φύλακος, τοῦ Ἐλάφων-Περάματος κατήντησε νὰ μὴ ἐπιθυμῇ ἐν τῷ κόσμῳ παρὰ μίαν μόνην γυναῖκα, ἐκείνην, ἥτις ἀντίστατο, ἥτις ἠρνεῖτο νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς αὐτὸν καὶ ἥτις τὸν κατεφρόνει δι' ὅσας ἐπειράθη νὰ τῇ κάμῃ προσφοράς, ὅπως τὴν δελεάσῃ καὶ κατανικήσῃ τὴν ἐπιμονὴν της.

Ὅσην πλείονα ἐδείκνυεν ἐκείνη ἀποστροφήν, τόσο μᾶλλον ἐπέμενε οὗτος νὰ τὴν ἀνακτήσῃ.

Οὐδὲν τὴν ἐδελεάζε, καὶ ἡ περιφρονητικὴ ψυχρότης της ἠῦξανεν, ἀνκλόγως τοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ μισητοῦ ἐκεῖνου ἐραστοῦ.

Ἄφου τὸ δεῖπνον ἐτελείωσεν, οἱ φίλοι τοῦ Ὀλιβιέρου ἔμειναν εἰς τὴν τράπεζαν καπνίζοντες.

Ὁ Ὀλιβιέρου δὲν ἐλησμόνει τὴν ὑπόσχεσίν του.

Ἄμα ἡ ἐνάτη ἐσήμανεν ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τῶν φίλων του καὶ διηυθύνθη περὶ εἰς τὸ μέγαρον Καθάλι.

Καθόσον ἐβάδιζεν, ἐμειδία ἀναμιμνησκόμενος τὰς ὑπονοίας τῆς Φελισίδος :

«Μὲ πάθος ὡς τὸ ἰδικόν σου, ἀγνοεὶ τίς ποῦ θὰ φθάσῃ.»

Μόνη ἡ ἰδέα τοῦ νὰ νυμφευθῇ τὴν Σολάντζην τῷ ἐφάνετο παραδόξος εἰς ἄκρον.

Ἡ Φελισίς τὴν ἐπρόβαλε βεβραῖως ὡς εἰρωνίαν ἢ ὡς πρόκλησιν.

Ἄλλως τε διὰ τὰ φθάσῃ εἰς τοῦτο ἔπρεπε νὰ συμβῶσι πολλὰ ἀπίθανα, ἀδύνατα μάλιστα.

Περὶ τὴν δεκάτην ὁ μαρκήσιος ἔστρεψε πρὸς τὰ Ἡλύσια-Πεδία, κατὰ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Μοντέν.

Ἐκεῖ, εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ Σηκουάνα ἀπόστασιν, ἐγείρεται τὸ μέγαρον, οὗτινος ἡ πριγκιπέσσα ἦν κυρία, συνεπεῖξ δωρητηρίου τοῦ συζύγου της. Εἶνε εὐρύχωρον οἰκοδόμημα, ἰταλικοῦ ρυθμοῦ, ἀνεγερθὲν πρὸ τινῶν ἐτῶν καὶ πληρωθὲν τοιχογραφίῶν, ἐπίπλων, ἀγαλμάτων καὶ εἰκόνων, μεγίστης ἀξίας.

Ἡ Πολωνίς εὕρισκετο ἐν μικρᾷ τινὶ ἰαπωνικῇ αἰθούσῃ τοῦ πρώτου πατώματος.

Καθ' ἦν ὠραν ὁ μαρκήσιος ἐβάδιζε πρὸς τὸ μέγαρον, σκεπτόμενος οὐχί τί θὰ τῷ ἔλεγεν ἡ πριγκιπέσσα, ἀλλὰ τί αὐτὸς θὰ ἔλεγε τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν Σολάντζην, ἢ Βάνδα, περιβεβλημένη κοιτωνίτην, ἐκ μαύρου λεπτοτάτου κρεπίου, ἔδιδε διαταγὰς τινὰς εἰς γυναῖκα πεντηκοντούτιδα περίπου, καθημένην πρὸ τῶν ποδῶν της ἐπὶ χαμηλοτάτου θρονίου.

— Μ' ἐνοεῖς; τῇ εἶπεν.

— Μάλιστα.

— Ὅθ μείνης εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ἂν σὲ καλέσω, τίποτε μὴ φοβηθῆς, νὰ ὀμιλήσῃς ἐλευθέρως.

Ἡ γυνὴ ἀπῆλθε ρίπτουσα ἐπὶ τῆς κυρίας της βλέμμα πλήρες ὑποταγῆς καὶ ἀγάπης.

Μείνασα μόνη ἡ Πολωνίς, ἀφῆκε τὴν ἔδραν, εἰς ἣν ἐκάθητο πρὸ μικροῦ, καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην.

Ἡ ὁδὸς ἦτο σχεδὸν ἔρημος.

Σπάνιά τινὰ ὄχηματα διήρχοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν.

— Ὅθ ἔλθῃ ἄρα γέ; ἐσκέπτετο.

Ἀπὸ τινῶν μηνῶν συνέλαβεν ὑπονοίας περὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἐραστοῦ ἐκεῖνου, πρὸς ὃν ἐπεθύμει νὰ συνεδέετο διὰ δεσμῶν ἀδιαρρήκτων.

Ἦτο βέβαιον ὅτι τὸν ἠγάπα δι' ἔρωτος καταστάματος τυραννικοῦ καὶ ἀγρίου.

Ὅπως ἡ ἰδίᾳ ἔλεγε, δὲν εἶχεν αὐτὴ οὔτε τὰς λεπτότητας, οὔτε τὰς προλήψεις τῶν ἐξημερωθέντων, ἀλλὰ συγχρόνως ἐκνευρισθέντων ἐκ τοῦ πολιτισμοῦ λαῶν.

Ἐπὶ περίβλημα ἐξαίρετου λεπτότητος, ἐκρυπτε ψυχὴν ἀγρίαν, καρδίαν κτηνώδους χωρικῆς τῶν Οὐραλίων δασῶν ἢ τῆς Λιθουανίας. Εὐγενὴς κατ' ἐπιφάνειαν, λεπτυνθεῖσα ἐκ τῆς πολυτελείας, ἔμενε κατὰ βάθος ἀδάμαστος, ἀγρία.

Πλείστοι τῶν μεγάλων κυριῶν τοῦ Βορρᾶ εἶναι ὡς αὐτὴ πεπλασμένοι.

Καθ' ἦν στιγμὴν τὸ ἐκκρεμὲς τῆς μικρᾶς αἰθούσης ἐσήμανε τὴν δεκάτην, στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξήρχετο τοῦ στήθους τῆς Βάνδας.

Ἐκλείσε τὸ παράθυρον, παρετήρησε τὴν μορφήν της ἐν τῷ κατόπτρῳ καὶ ἐμειδίασεν.

Ἦν λαμπρότερα ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τῆς βαθυχρόου ἐσθητὸς της ὁ λαίμῃς καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἔλαμπον, ὡς ἀστὴρ ἐν νυκτί, ἡ δὲ χρυσόχρους κόμη της ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὠμων της εἰς μακροὺς πλοκάμους.

Περιτυλιχθεῖσα ἐν ταῖς πτυχαῖς τοῦ ἐνδύματός της ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς ἔδρας της, ἔτοιμος διὰ τὴν πάλην, ἦν προὔτιθετο νὰ συνάψῃ, χάριν τοῦ ἔρωτός της.

Ὁ κύριος Τανναὶ εἰσῆλθεν.

— Ἐπὶ τέλους! εἶπεν αὐτῇ, ἐνόμισα ὅτι δὲν θὰ σὲ ἐβλεπα! Ἐχεις τόσας ὑποθέσεις...

— Ὑποχρεώσεις λέγε, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι δὲν μὲ διέταξες νὰ ἔλθω διὰ νὰ μ' ἐπιπλήξῃς!

Ὅποιοσδήποτε ἄλλος θὰ ἐμαγεύετο ἐκ τοῦ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του θεάματος, ἀλλ' ἡ κατάχρησις ἠμβλυνε τὰς αἰσθήσεις του. Ἐπὶ δύο ἔτη εἶχεν ἀπολαύσει αὐτῆς κατὰ κόρον.

Ἐκάθησεν ὅπου πρὸ τινῶν στιγμῶν ἐκάθητο ἡ γηραιὰ δούλη καὶ ἠγειρε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν ἐρωμένην του.

— Μοὶ ὑπεσχέθης, ὅτι θὰ μοὶ κάμῃς παραδόξους ἀποκαλύψεις, εἶπεν.

— Πράγματι, ὅ,τι θὰ σοὶ εἶπω θὰ σοὶ φανῇ παραδόξον, ἴσως δὲ καὶ θὰ σ' ἐκπλήξῃ. Ὅα σοὶ ζητήσῃ μίαν ἐξήγησιν, καὶ πρὸς ἀμοιβὴν θὰ σοὶ δώσω ἄλλην. Δὲν εἶσαι ὁ αὐτὸς πλέον. Διατί; Ἠλλάξα; Τί μοὶ ὑπεσχέθης ἄλλοτε; Νὰ μοὶ ἀνήκεις πάντοτε! Τὸ ἀρνεῖσαι; Τὸν ὄρον

αὐτὸν δὲν σοὶ ἔθηκα διὰ τὴν σχέσιν ταύτην, εἰς ἣν διεκινδύνευσα τὰ πάντα, τὴν ἡσυχίαν, τὴν περιουσίαν μου, τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κόσμου . . .

— Πῶς τὰ μεγαλοποιεῖς !

— Τὸ νομίζεις ; Θὰ σὲ καταστήσω ἀμέσως κριτὴν. Εἶσθε ἐλαφροί, σεῖς οἱ Γάλλοι, ἀλλάσσετε εὐκόλως ἔρωτας καὶ μεταβαίνετε ἀπὸ τῆς φαντασιοπληξίας εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν ἀπόνως καὶ ἀλύπως ἀτάραχοι δι' ὅ,τι χθὲς ἐπιθυμεῖτε ἢ δι' ὅ,τι θ' ἀπωλέσητε αὐρίον. Ἐγὼ, παραδοθεῖσα, παρεδόθην διὰ παντός, ἀλλὰ μεταξὺ μας, Ὀλιβιέρε, ἐγένετο συμφωνία καὶ θέλω νὰ διατηρήσω ὅ,τι ἔλαβα.

— Τίς σκέπτεται νὰ σοὶ τὸ ἀφαιρέσῃ ;

— Βλέπω καθαρῶς ἐγώ. Διδαχθεῖσα εἰς σχολὴν ἀτυχιῶν, ἔμαθα νὰ σκέπτομαι ὀρθῶς. Ὁ πατήρ μου, ὁ κόμης Βράσι μ' ἔφεραν εἰς Παρισίους, εἰς ἡλικίαν δεκαεξέτων. Παίκτης λυσσώδης, ἀπόλεσε εἰς τὸ χαρτοπαίγιον πᾶσαν τὴν ἰδίαν του περιουσίαν καὶ τὴν τῆς μητρὸς μου. Δὲν τῷ ἀπέμεινεν ἄλλο ἢ μία μόνη καταφυγή: Τὸ κάλλος μου. Μὲ ἐπώλησεν εἰς τὸν πρίγκιπα Καβάλι, εἰς τὸ ὄν ἐκεῖνο, τοῦ ὁποῦ μοῖνη ἢ θέα μοὶ ἐνέπνεε στενοχωρίαν καὶ ρίγος. Ἐθυσίασθην. Ἀλλὰ καὶ τί ἡδονάμην νὰ πράξω ; ἐκτός ἂν ἀπεφάσιζα νὰ αὐτοκτονήσω, ἢ νὰ κυλιώμαι εἰς τὴν ἐσχάτην πενίαν ὀδεμία ἄλλη διέξοδος μοὶ ὑπελείπετο. Ὁ πρίγκιψ ὑπῆρξε καλὸς ἐν τούτοις, συγκατατεθεὶς νὰ μοὶ δώσῃ τὸ ὄνομά του. Ἐπὶ ὀκτῶ ἔτη, αἱ προσφοραὶ δὲν μοὶ ἔλειπεν, τὸ γνωρίζεις. Εἶδον πρὸ τῶν ποδῶν μου ἀπειρούς λατρευτάς. Ἀντέστην εἰς πάντας. Ὅταν ἦλθες σὺ, σὲ ἠγάπησα, χωρὶς νὰ σκεφθῶ, ἂν καὶ ἐγνώριζον εἰς ποίας δυσχερείας καὶ ποίους κινδύνους ἐρριπτόμην, ἀλλ' εἶχον τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ αὐτὸ μοὶ ἦρκεν ἑλθσμόνου τὰ λοιπά. Διὰ νὰ σοὶ ἀνήκω, Ὀλιβιέρε, ἀγνοεῖς τί ἠναγκάσθην νὰ πράξω. Ἐκ μεγαλοψυχίας ἠθέλησα νὰ σοὶ τὸ ἀποκρύψω. Σήμερον, σὲ βλέπω διατεθειμένον νὰ μὲ μεταχειρισθῆς, ὅπως οἱ Παρισίνοὶ μεταχειρίζονται τὰς ἐρωμένας, ἅς ἔπαυσαν ν' ἀγαπῶσι. Διὰ νὰ σὲ κρατήσω, φίλε μου, θὰ σοὶ εἶπω τὰ πάντα. Διὰ τοῦτο σὲ παρεκάλεσα νὰ ἔλθης τὴν ἐσπέραν ταύτην καὶ διὰ τοῦτο, σ' ἐπερίμενα ἀνυπομόνως.

— Μὲ κάμνεις, τῇ ἀληθείᾳ, νὰ τρέμω μοὶ φαίνεται ὅτι παρίσταμαι εἰς δρᾶμα, τὸ ὅποιον ἐξείρετος καλλιτέχνης παίζει πρὸς χάριν μου.

— Εἶναι τῶντι δρᾶμα, ὅ,τι θὰ σοὶ διηγηθῶ. Ὁ κόσμος εἶναι πλήρης τοιούτων, μόνον δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον τὰ ἀγνοοῦσιν. Ἐκκστος γνωρίζει ἐκεῖνα, εἰς ἃ ἀναμιγνύεται καὶ ἀγνοεῖ τὰ τοῦ πλησίον του.

— Ἐχεῖς λοιπὸν τὸ ἰδικόν σου ;

— Ναι.

— Καὶ ἀναμιγνύομαι εἰς αὐτό ;

— Μάλιστα.

— Τότε ἐν ἀγνοίᾳ μου.

— Τοῦτο δὲν ἐμποδίζει ἐν τούτοις, νὰ ἦσαι ὁ ἥρωὲς τοῦ δράματος.

— Παραδόξον !

— Καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἀληθέστατον.

— Κινεῖς εἰς ἄκρον τὴν περιέργειάν μου.

— Ἄκουσε.

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ἐφρικίασεν ἐξ ἀγανακτήσεως.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν εἶχε δοκιμάσῃ ἐκ τοῦ ἔρωτος τῆς Πολωνίδος, εἰμὴ τὴν τρυφερότητα, τὰς ἡδύτητας, τὸν θρίαμβον τῆς μακταιοφροσύνης. Ἡ Βάνδα τῷ ἔκρυπεν ἐπιμελῶς τὰς ἀκάνθας τοῦ ἐκ βόδων ἐκείνου στέμματος· εἶχε τὴν φιλοτιμίαν νὰ τὰς κρατῇ δι' ἑαυτὴν καὶ νὰ τὰς ἀπομακρύνῃ ἐκ τοῦ ἔραστοῦ τῆς.

Τί θὰ ἤκουε λοιπὸν ;

Αὕτη ἐπανελάθε, μετὰ φωνῆς ἐπισημου :

— Εἶσαι ἐγῶιστῆς, Ὀλιβιέρε, πολὺ ἐγῶιστῆς· δὲν σὲ μέμφομαι διὰ τοῦτο. Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶναι τοιοῦτοι. Ἀψησολημένος εἰς τὰς ἡδονάς σου, δὲν παρετήρησες τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ πρίγκιπος, ζηλοτυπίαν ἄφρονον, σιωπηράν, σκληράν, τὴν ὁποῖαν ἠψήφουν πρὸς χάριν σου. Ὁ πρίγκιψ σὲ ἐδέχετο φιλοφρόνως, ἀλλ' ἐξ ὑπαινιγμῶν τινων μυστηριωδῶν, ἠνθούουν ὅτι ἐγνώριζε τὰς σχέσεις μας καὶ ἔστησε παγίδας. Ὑποκρινομένη, κατόρθωσα νὰ τὸν ἀπατῶ ἐπὶ πολὺ, ἢ τοῦλάχιστον ἐπίστευον τοῦτο. Ἀλλ' αἴφνης, ὅταν μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ πάππου σου, ἀπεφάσισας ν' ἀναχωρήσῃς διὰ τὴν Γαλλίαν, ἔλαβε χώραν σκηνὴ φοβερά.

Ἦλθες εἰς τὸ μέγαρόν μας, διὰ τελευταίαν συνέντευξιν. Τεταραγμένη ἐκ τοῦ αἰφνηδίου αὐτοῦ χωρισμοῦ, ἠμέλησα τῶν συνήθων προφυλάξεων. Μόλις ἐξήλθες, καὶ ἐνῶ ἦμην ἀκόμῃ ἔνδακρος, ἠμίχλειστός τις θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ πρίγκιψ ἐφάνη. Τῇ ἀληθείᾳ ἦτο φοβερός.

«— Ἄ ! ἐκραύγασεν, ἐπληροφόρηθην ἐπὶ τέλους καὶ αἱ ἀμφιβολίαι μου, μετεβλήθησαν εἰς βεβαιότητα.

Ἐδοκίμασα ν' ἀποκριθῶ αὐθαδῶς.

— Τί νομίζετε λοιπὸν ! τὸν ἠρώτησα.

«— Ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐραστής σου.

«— Διατί δὲν τὸν ἐφόβουες, ἐὰν τὸ ἐπέθετες ;

Ἐκάθησε πλησίον μου, χωρὶς νὰ φωνῇ ὅτι μὲ ἤκουσε.

«— Πραῦνθητι, μοὶ εἶπε καὶ ἅς ὀμιλήσωμεν. Πρέπει νὰ μάθης πῶς σκέπτομαι νὰ ζήσωμεν τοῦ λοιποῦ.

Ἐφάνη ὡς νὰ καθυσύχασε πάραυτα.

Ἐπίστευσα κατ' ἀρχὰς ὅτι μὲ ἐφόβιζε διὰ νὰ μοὶ ἀποσπάσῃ ὁμολογίαν τινὰ καὶ ὅτι μὴ ἐπιτυχῶν ἐφαίνετο ἠρεμώτερος διὰ νὰ τῷ συγχωρήσω τὴν ἔκψιν του.

Ἐξήγαγε ταχέως τῆς ἀπάτης.

Ἦμην ἐκεῖ, ἐπανελάθην. Ὁ κόμης ἦλθε νὰ σὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι ἀνεχώρει ἐσκέφθη ὅτι θὰ σὲ ἀπεχαιρέτα. Ἐγνώριζα τὸ μυστικόν σου, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐνεργήσω μοὶ ἔχρηάζοντο ἀποδείξεις. Τὰς ἔλαβον ἐντελεῖς καὶ πλήρεις. Ἐκρύφθην λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο καὶ παρέστην εἰς

τὴν σκηνὴν, ἣν προέβλεπον. Ἦτο ἀρκούντως συγκινητικὴ καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν παραξῶ. Τί τρυφερότης ! Τί πῦρ ! Τί θλίψις ἐκ μέρους σου ! Δὲν εἶσαι ἢ ἀγαπώμενη προσφιλῆς μου Βάνδα, εἶσαι ἢ ἀγαπώσα ! Ἡ ταπεινώσις ὑπῆρξε δι' ἐμὲ μεγαλειτέρα. Μὴ καταφεύγῃς εἰς ἀνωφελεῖ ψεύδη. Εἶδον τὰ πάντα, τὰ πάντα ἤκουσα.

«— Ἄλλ' ἢ ὑπομονὴ σας ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μ' ἐκπλήττει !

«— Σὲ ἐννοῶ. Ὁφείλα νὰ φονεύσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ! Τί ὠραῖον πρᾶγμα ! Καὶ πρῶτον, κατὰ τί εἶναι ἔνοχος ; Ἀπαντᾷ μίαν ἀξιοθαύμαστον γυναῖκα, καὶ τὴν θαυμάζει. Ἀξίεραστον, καὶ ἐράται αὐτῆς ! Κατὰ τί δύναμαι νὰ τὸν μεμψῶ ; Διατί νὰ ἐρίσω μετ' αὐτοῦ ; Αὐτὸς δὲν μοὶ ὀφείλει τίποτε· οὐδὲν ἔπραξα δι' αὐτόν ! Δὲν μισῶ, δὲν κατηγορῶ αὐτόν, Βάνδα, ἀλλὰ σέ ! Σὲ ἀπέσπασα ἀπὸ τῆς δυστυχίας· ἄνευ ἐμοῦ θὰ ἐξέπιπτες, ὡς πολλοὶ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, ἅς ἢ πενία ὠθεῖ εἰς τὴν ἀτίμωσιν. Χάρις εἰς ἐμέ, ἐγένετο πριγκιπέσσα, καὶ δύνασαι νὰ πατήσῃς ὑπὸ τοὺς πόδας σου τὰς ὁμοίας σου διὰ τῆς πολυτελείας. Κατέστης γυνὴ ἐπιζήλος, ἐπιφθονός. Διὰ τῆς διαθήκης μου, σοὶ ἐξησφάλισα τὴν περιουσίαν μου ὅλην, διότι δὲν ἠθέλα μετὰ τὸν θάνατόν μου, νὰ ἐκπέσης, οὐδὲ κατὰ βαθμίδα τῆς θέσεως, εἰς ἣν σὲ ἀνύψωσα· ὀφείλεις νὰ μοὶ εἶσαι εὐγνώμων κατὰ τι. Καὶ διὰ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, τὸ ἠλπίζον. Ἀντὶ τῆς εὐγνωμοσύνης ταύτης μοὶ ἐπιβάλλεις τὴν θανασιμωτέραν τῶν ὕβρεων. Ἐγὼ, ὅστις εἶχον τὴν ἀδυναμίαν νὰ σὲ ἀγαπῶ, καὶ ὅστις εὐχάριστοῦμην νὰ σὲ πιστεύω κάτοχον πάσης ἀρετῆς καὶ γενναιότητος, ὡς καὶ παντός θελγῆτρου, ἠνθούσα ὅτι δὲν εἶχες κἄν τὴν εὐθύτητα νὰ σεβασθῆς τὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον σοὶ ἐνεπιστεύθη, καὶ τὸ ὅποιον κατέστησες ἀντικείμενον χλεύης καὶ περιφρονήσεως ! Νὰ φονεύσω τὸν συνένοχόν σου ; Διατί ; διὰ νὰ προκαλέσω σκάνδαλον καὶ ν' ἀναγκασθῶ ἐκ φιλοτιμίας νὰ σὲ ἀποβάλλω τῆς οἰκίας μου, τοῦτέστι νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν σου καὶ νὰ σοὶ ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν ; Ὅχι, ποτέ ! μὲ κρίνης κακῶς καὶ ἡ τιμωρία θὰ ἦτο λίαν ἐπιεικής, λόγῳ τιμῆς.

«— Ἄκουσον, σὲ παρακαλῶ. Ἡ ἀφασίς μου ἐγένετο προηγουμένως, εἶνε ὀριστική. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὅστις ἐγένετο ἐραστής σου, δὲν ὑπάρχει δι' ἐσὲ πλέον. Τοῦτέστιν οὐδέποτε θὰ τὸν ἐπανιδῆς. Ἀντὶ τοῦ λαμπροῦ βίου, ὃν μέχρι τοῦδε διήγομεν. Θὰ ἀποσυρθῶμεν ἐντελῶς τοῦ κόσμου. Ἠγόρασα, κατὰ πρᾶκλήσιν σου, τὸν πύργον τῶν εὐγενῶν γονέων σου εἰς Κρακοβίαν, εἰς θέσιν κατηφῆ καὶ ἔρημον καὶ ἐπεδιόρθωσα τὴν κατεκρημισμένην στέγην του, ἵνα μὴ καταπέση. Θὰ ἀποσυρθῶμεν ἐκεῖ, ὡς κόρακες ἐν ἐρειπίῳ, ἢ ὡς δύο μετανοοῦντες ἐν μονῇ. Δύνασαι νὰ συγχρωτισθῆς μετὰ τῶν βοσκῶν καὶ βουκόλων τῶν γαιῶν σου, ἐὰν τοῦτο σ' εὐχαριστῇ. Ἀλλὰ δὲν

θὰ κατοικήσης πλέον τὸ ἐν Ρώμῃ μέγαρον ἡμῶν, τὸ ὅποσον ἔχω παρὰ πάπα Σίξτου τετάρτου, τοῦ προπάππου μου, οὔτε τὸ τῆς Βενετίας, ἐνθα ἐδίδες χοροὺς πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τοῦ Γάλλου, οὔτε ἐκεῖνο τῶν Πορτίων, ἐνθα, ὡς ἐνθυμοῦμαι, ἤρεσκεσθό τόσῳ νὰ περιπατῆται τὰς ἐσπέρας ἀμφότεροι ἐν τῷ σκότει, παρὰ τὰς ὄχθας τῆς κυκνῆς θαλάσσης, οὔτε τὸ τῶν Παρισίων, ὅπερ θὰ κλεισθῆ τοῦ λοιποῦ. Σὲ ἐλάτρευσα εἰς βαθμὸν τοιοῦτον, ὥστε σοὶ ἔδωσα τὸ ὄνομα καὶ τὰ πλοῦτη τῶν Καβάλι, ἅτινα εἶναι ὅμοια πρὸς τὰ τῶν Βοργίων καὶ τῶν Τορτόνια. Ἐπίστευσα, ὅτι ἡ ὑπερῆφάνειά σου ἤθελε σὲ ἀσφαλίσει ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς τῆς κοινωνίας, ἀφοῦ καὶ αὕτη οὐδὲν ὠφέλησε, θὰ σὲ προστατεύσω μόνος κατὰ τῆς ἀδυναμίας σου, καθιστάμενος φύλαξ σου.

«— Εἰπέτε, μᾶλλον δεσμοφύλαξ.

«— Ἐστω μετὰ δύο ἡμέρας θὰ ἀναχωρήσωμεν, χωρὶς φωνᾶς καὶ χωρὶς φιλονεικίας, χωρὶς οὐδεὶς νὰ μάθῃ τὰ σχέδιά μας. Καὶ οὕτω θὰ ἐκπνίθῃ τὴν Πολωνίαν σου, τὴν γενέθλιον γῆν, ἣν τόσον ἀγκυρᾷ πᾶσα ἀγκυρῆ καὶ ἐντιμος καρδία. Ἀλλὰ σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐγκαταλείψῃς πλέον μέχρι θανάτου ἐνὸς ἐκ τῶν δύο μας, ὅστις θ' ἀπειλευθερώσῃ τὸν ἕτερον. Ἐλπίζω εἰς τὸν Θεόν, ὅτι θὰ μὲ προλάβῃς, Βάνδα, διότι δὲν πταίω, εἰμὴ μόνον, διότι σὲ ἠγάπησα δι' ἔρωτος μωροῦ καὶ τυροῦ.

«Ὀμίλει βραδέως, τονίζων πᾶσαν λέξιν, καὶ προσηλθὼν ἐπ' ἐμοῦ τὸ ἀπλανὲς ὄμμα του.

«Διέβλεπέ τις ἐν αὐτῷ στερεὰν θέλησιν. Ἐρρικίαν ἀκουσίως μου, ἐνόμιζον ὅτι βλέπω ἑαυτὴν μετὰ τῶν λιποσάρκων χειρῶν πτώματος, αἵτινες μὲ ἔσυρον εἰς λάκκον, ὅπου θὰ ἀπέθνησκα βραδέως, ἔχουσα ἐνώπιόν μου πάντοτε τὸ εἰδεχθὲς καὶ μορφάζον ἐκεῖνο προσωπεῖον. Ἡσθάνομην ἀηδίαν ἐν τούτοις ἡ ἀλαζονία μου ἐξηγέθη ἀπέναντι τοῦ φόβου, ὅστις μὲ κατεῖχεν.

«— Καὶ ἂν ὑπέκυπτες πρῶτος εἰς τὴν ἀνίαν τῆς φυλακῆς, ἦν ἀξιοῖς νὰ μοὶ ἐπιβάλλῃς; τὸν ἠρώτησα.

«Μοὶ ἀπήντησε, διὰ τῆς αὐτῆς ἡρεμίας :

«— Τὸ προεἶδον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει σὲ οἰκτεῖρω πλείοτερον.

«— Τί ἐννοεῖς;

«— Διὰ νομίμου πράξεως, ἦν θὰ καταθέσω παρὰ τινι συμβολαιογράφῳ τῆς Βενετίας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας, θὰ ἀνακαλέσω τὰς πρὸς σὲ δωρεάς μου. Ἡ περιουσία μου θὰ ἐκπνέθῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν μου. Μετὰ τινα ἔτη, ἡ καλλονὴ αὕτη, ἐν ἡ δύνασθό νὰ ζητήσῃς ἐπαίσχυντον καταφύγιστον, θὰ ἐκλείψῃ. Τότε, διὰ γυναῖκα τοῦ χαρακτήρός σου, οὐδὲν φοβερώτερον τῆς ἀπειλῆς δυστυχούς γήρατος. Οὕτω, καὶ τοι μισοῦσά με διὰ τὴν αὐστηρότητά μου, θὰ καταστήσῃς νὰ ἐπιθυμῆς νὰ ζήσω. Μὲ ἐννοεῖς;

«— Μάλιστα.

«— Καὶ ὑποτάσσεσαι;

«— Ὅπως θέλῃς.

Ἡγέρθη. Ἀδιόρτητον μειδίαμα διέστειλε τὰ λεπτὰ χεῖλη του. Μὲ ἐπλησίασε καὶ διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς, τῆς προξενούσης μοι φοβίαν, προσέθεσεν :

«— Ἐκεῖ, Βάνδα, θὰ μοὶ ἀνήκεις ὀλόκληρος. Ἀπὸ σοῦ ἐξαρτᾶται νὰ μεταβληθῶσί τινες τῶν προθέσεων, περὶ ὧν σοὶ ὠμίλησα. Ἐννοῶ, ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν μου, διότι κατὰ τ' ἄλλα εἶμαι ἀκαμπτος. Ἐτοιμάσθητι πρὸς ἀναχώρησιν.

«Καὶ ἀπεμακρύνθη.

«Μόλις ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μου, ἐκάλεσα πάραντα τὴν Μίσκαν. Τὴν γνωρίζεις. Τὴν ἔχω πάντοτε μαζί μου. Εἶναι Βοημὴ, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ μου εὑρεμίαν ἐσπέραν εἰς Κρακωβίαν καὶ τὴν ἔφερον εἰς Βρανσκή. Ἦτο τότε δεκαεξαετίας. Ἐκεῖτο ἡμιθνήξ ἐπὶ τοῦ ἀναχώματος τάφρου. Ὁ πατήρ μου διέδρινεν ἐφ' ἀμάξης, συρομένης ὑπὸ τριῶν ἵππων.

Ἦτο χειμῶν. Χιῶν τριῶν ποδῶν ὕψους ἐσκέπαζε τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ὀλίγον ἀκόμη ἂν ἔμενεν ἐκεῖ ἡ δυστυχῆς, θὰ ἐγένετο βροχὴ τῶν λύκων. Ὅτε τὴν ἀνῆγειραν, παρετήρησαν ὅτι ἡ χιῶν ἦτο αἰματωμένη. Ἡ Μίσκα εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ ἐκεῖ, θεωρηθεῖσα νεκρά, κατόπιν ἐξιδος μετὰ τῶν ἀνθρώπων τῆς φυλῆς τῆς, διαπληκτισθέντων ἐξ αἰτίας τῆς Ζηλότυπός τις, θανατηφόρος πληγῆς, τὴν εἶχε πληγῶσθαι διὰ δύο πληγῶν ἐχειριδίου. Ἡ μίαν εἶχε διασχίσθαι τὸν βραχίονα καὶ ἡ ἄλλη τῆ διεπέρασε τὸ στῆθος. Τὸ ὄπλον ἔμενεν ἐν τῇ πληγῇ. Ἄν καὶ ὀλίγον ἐλπίδες σωτηρίας ὑπῆρχον, ἐπειδὴ ἀνέπνεεν εἰσέτι, τὴν ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν μας. Ἡ μήτηρ μου ἔζη τότε, ἐγὼ δὲν εἶχον εἰσέτι γεννηθῆ. Τρία ἔτη βραδύτερον ἦλθον εἰς τὸν κόσμον. Ἡ Μίσκα μὲ ἀνέθρεψεν. Χάρις εἰς τὰς μεγάλας φροντίδας μας, ἐσώθη. Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανεν ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν γέννησίν μου, ἐκ τῶν ἀσωτειῶν καὶ τῶν ὀργίων τοῦ πατρὸς μου. Ἡ Βοημὴ εἶναι δι' ἐμέ, ὅτι ὁ κύων πρὸς τὸν κύριόν του. Ἡ ἀφοσίωσις τῆς εἶναι ἀπεριόριστος. Τῇ διηγήθην ἐν ὀλίγοις τὰς ἀπειλὰς τοῦ πρίγκιπος καὶ τὸν βίον, ὃν μοὶ προητοίμαζες καὶ τῇ εἶπον :

«— Δύνασαι νὰ μ' ἀπαλλάξῃς ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

«— Εὐκόλως.

«— Πρέπει ν' ἀποθάνῃ πρὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης.

«— Ὅ' ἀποθάνῃ.

«Καὶ δὲν ἐφρόντισα πλέον.»

Ἐσιώπησεν ἐπὶ τινα λεπτά.

Ὁ μαρκήσιος ἐκράτει τὴν ἀναπνοὴν του δὲν ἐτόλμα οὔτε νὰ τὴν διακόψῃ, οὔτε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ.

Τὴν παρετῆρει μόνον μετ' ἐνδομύχου τρόμου.

Οὕτως ἀτάραχοι θὰ ἦσαν καὶ οἱ Πατριῖκοι τῆς Ρώμης, ὅτε ἔρριπτον δούλον ὡς τροφήν εἰς τὰς μυρμύκας!

Καὶ ἦτο φοβερά ἡ ἀντίθεσις ἐκείνη, ψυχῆς πεπροικισμένης μὲ τοιαύτην ψυ-

χρὰν καὶ περιφρονητικὴν σκληρότητα, καὶ σώματος ἰδανικῆς κομψότητος καὶ χάριτος.

Ἡ Βάνδα ἐξηκολούθησεν :

«Ὁ πρίγκιψ ἔπραξε μεγίστην ἀπειρικεψίαν νὰ μ' ἀπειλήσῃ. Ὁ Ἴταλὸς αὐτὸς ἠπατήθη πιστεύων, ὅτι ἡμεῖς δαμαζόμεθα τόσον εὐκόλως. Ἡδυνάμην νὰ ὑποταχθῶ καὶ νὰ ζήσω εἰς τὴν πατρίδα μου, μακρὰν τῶν Παρισίων, τῆς πόλεως ταύτης, ἥτις μᾶς ἔλκει καὶ μᾶς μεθύει, ἀλλὰ νὰ συγκατατεθῶ νὰ μὴ σὲ βλέπω πλέον, Ὀλιβιέρε, ἦτο ἀδύνατον.

Δὲν ἐκρατεῖτο πλέον.

«Πῶς ὁ μωρὸς ἐκεῖνος τύραννος ἡδυνήθη νὰ πιστεύσῃ, ὅτι θὰ καταδικαζόμενη, νὰ ἀποθάνω ἐκ πληξείως, μόνῃ μετ' αὐτοῦ, μακρὰν τῶν ἐορτῶν, ἀφανῆς, μετὰ τῶν δασῶν καὶ τῶν χιόνων, ἐπαίτουσα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ τὸν ὀβολόν, ὅστις θὰ μὲ ἔσωζε τῆς πενίας; Ἐὰν παρεδόθην αὐτῷ, τοῦτο ἐγένετο σενεπεία καταχθονίου ἀνταλλαγῆς. Ἀντὶ τῆς νεότητός μου, μοὶ ὄφειλε τὴν περιουσίαν του, τὰ πρὸ αἰῶνων συσσωρευθέντα πλοῦτη του, καὶ τὸ ἐν Παρισίοις λαμπρὸν μέγαρον, ἐνθα ἐβασίλευον μετὰ τὸν γάμον μου. Δὲν ἤθελα νὰ χάσω οὔτε τὴν περιουσίαν του, ἦν τόσον ἀκριβὰ ἠγόρασα, οὔτε τὸν ἔρωτά μου, ἐνῷ ἡδυνάμην νὰ διαφυλάξω ἀμφοτέρω. Ἐπρεπε μόνον νὰ ἐνεργήσω ταχέως. Ὁ πρίγκιψ ἐξῆλθε τοῦ παλατίου μὲ τὴν γόνδολαν. Ἄνθρωπος, ἀφωσιωμένος εἰς ἐμέ, τὸν ἠκολούθησε περιωρισθῆ εἰς ἄπλοῦν μόνον περιπατοῦν καὶ οὐδένα συμβολαιογράφον εἶδεν ἠγόνδολά του διῆλθε τὴν γέφυραν τῆς Σωτηρίας, ἔφθασε μέχρι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Πρεσβυτέρου καὶ ἐπέστρεψε διὰ τῆς Ἐβραϊκῆς. Διῆλθον ὥρας τινὰς σκληρῆς ἀγωνίας ἐὰν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐξετέλει τὰς ἀπειλὰς του καὶ ἠκύρου τὴν διαθήκην του, ἐσώζετο. Οὐδὲν συμφέρον θὰ εἶχον νὰ ἀποθάνῃ θὰ καταδικαζόμενη, καὶ μόνον μέσον θὰ μοὶ ἔμενεν ἡ φυγή. Ὅταν ἐκπνῆθην, ἡ ἐβδόμη ἐσήμαινε.

«— Τὸ ἀπεφάσισας, Βάνδα; μὲ ἠρώτησε.

«— Ὅθ' ἀναχωρήσωμεν ἅμα θελήσῃς, τῷ ἀπήντησα.

«Διείδον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του δυσπιστίαν τινὰ διὰ τὴν ὑποταγήν μου.

«— Καὶ τί νὰ γείνω ἄνευ προστατῶν καὶ μέσων, τῷ εἶπον, διὰ νὰ τὸν καθησυχάσω.

Ἐκαθήσασμεν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἡ αἴθουσα τοῦ ἐστιατηρίου ἤστραπτεν ὅπως πάντοτε, οἱ προσκεκλημένοι δὲν ἔλειπον οὐδεὶς ὑπώπτευσεν τὴν σκηνήν, τὴν πρὸ ὀλίγου λαβοῦσαν χώραν.

Ἐἰς τὰ ἐπιδόρπια, ὁ πρίγκιψ, ὅστις, οὐδέποτε ἔπινεν, ἐζήτησε ποτήριον καμπανίτου. Ὁ ὑπηρέτης, ὁ κατασκοπεύσας τὴν γόνδολαν αὐτοῦ, ἐπλήρωσε τὸ ποτήριόν του. Ὀλίγα λεπτὰ κατόπιν, ὁ τελευταῖος τῶν Καβάλι ἀνετρέπετο ἐπὶ τῆς ἔδρας του, ρίπτων πρὸς με φοβερόν βλέμμα, ὅπερ οὐδόλως μὲ συνεκίνησεν. Ἐγνωρίζα τὸ ἀλάθηστον ἀποτέλεσμα

τοῦ ἔργου τῆς Μίσκας. Ἐτρεξα πρὸς τὸν πρίγκιπα, τὸν ἔλαβον εἰς τοὺς βραχιόνάς μου, μετὰ ἐνδείξεων τρυφερότητος καὶ ἐπιθύρισα εἰς τὸ οὖς του :

— Ἡθέλησας τὸν πόλεμον !

Ἐπρόφερε λέξεις τινὰς ἀσυναρτήτους, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνοντο : δηλητήριον, ἔγκλημα !

Ἐδοκίμασε νὰ μὲ ὑποδείξῃ διὰ τοῦ δακτύλου ὡς τὸν ἀληθῆ ἔνοχον, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἄλλο ἐκ τῆς σκινητῆς ταύτης, εἰμὴ ὅτι ἀπέθνησκε, καὶ ὅτι, χάνων τὰς αἰσθήσεις, ἐπιθύριζεν ἀσυναρτήτους λέξεις».

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

*Κ.

A. ΔΟΥΜΑ (ΓΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Κ'

Πιστεύετε ὅτι δύναται τις νὰ εἶπῃ : «Ἐγὼ τόσον καιρὸν νὰ ζήσω» θὰ ζήσω ὅσον τὸ δυνατὸν εὐτυχέστερος, ὁ δὲ θάνατος, ἐπερχόμενος, θὰ πληξῇ θύμα ἀνακείμενον μετὰ καρτερίας, ὅπερ θὰ πέσῃ μειδιῶν ;» Ὅχι· θὰ ἦτο ἄρνησις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως νὰ πιστεύσῃ τις εἰς θυσίαν, γινομένην οὕτως εὐκόλως. Οὐδέποτε ὁ ἀνθρώπος θὰ συναινέσῃ νὰ θέσῃ ὄρια εἰς τὰς ἐλπίδας του. Διό, ὡς ὑπεδείχκαμεν ἀνωτέρω, ὑπῆρχον ἡμέραι, καθ' ἃς, ὅτε ὁ Ἐδμόνδος ἐσυλλογιζέτο περὶ τοῦ μέλλοντος, περὶ τοῦ τόσον προσεχοῦς μέλλοντος, ᾧ τιμὴ ὄφειλε τὴν ἐνεστῶσαν εὐτυχίαν, ἀλλ' ὅπερ καθ' ἐκαστην ἡλαττοῦτο καὶ ἐπιπτεν ἐν τῷ παρελθόντι, ἔπληττε τὸ στήθος καὶ ἔτιλλε τὴν κόμην . . . Εἰκοσάκις εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ κυρίῳ Δεβῶ καὶ νὰ τῷ εἶπῃ : «Σώσατέ με !», ἀλλὰ πάντοτε ἔτρεμε μὴ ὁ ἰατρὸς τῷ ἀποκριθῇ : «Εἶναι ἀδύνατον !» Τοῦτο δέ, διότι ἀφότου ἐγίνωσκε τὴν περὶ ἑαυτοῦ ἀλήθειαν, ὁ Ἐδμόνδος ἐμελέτα ἑαυτὸν καὶ ἐνόει τὰ συμπτώματα, ἅτινα ἕως τότε εἶχεν ἀφήσῃ νὰ διέρχωνται ἀπαράτηρητα, καὶ ἅτινα περιεβάλλοντο ἤδη ἄπασαν αὐτῶν τὴν σοβαρότητα. Αἱ ἀϋπνίαι ἐκεῖναι, οἱ ἀκκριαῖοι ἰδρωτῆς, αἱ αἰφνίδιοι ἐντυπώσεις, ἡ διηνεκὴς δίψα, αἱ αἰμοπτυσίαι ἐκεῖναι, αἵτινες παρηκολούθουν τὰς ἐλαχίστας συγκινήσεις, αἱ ἀδιαθεσίαι, οἱ ῥεμβασμοὶ, αἱ ἀτονίαι, πάντα ταῦτα εἶχον μίαν αἰτίαν, ἐκάστη δὲ τῶν κρίσεων τούτων κατέστρεψε καὶ μῦρον τῆς ζωῆς του, ὡσάκις ἀνεφαινετο. Ὅτι, ἀπέκρουπτεν ἄλλοτε ἀπὸ τὴν μητέρα του, σκεπτόμενος ὅτι τοῦτο οὐδένα προανήγγελλε κίνδυνον, καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀνησυχῇ διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα, τὸ ἀπέκρουπτεν ἀπ' αὐτῆς ἡδῆ, ὅτε συνεπεία τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης ἡ μήτηρ του θὰ ἐμάνθανε τὸ φοβερὸν μυστικὸν τῆς νόσου τοῦ υἱοῦ της. Ἄλλως τε δέ, αὕτη εἶχε πεποιθησιν ἀπεριόριστον, τόσοσ

γάλην, ὥστε, ὅτε ἐξήρχετο μετὰ τῆς Ἀντωνίνης, θὰ τὴν ἐξελάμβανε τις μᾶλλον ὡς ἀδελφὴν ἢ ὡς πενθερὰν αὐτῆς. Θὰ ἐλεγέ τις, περὶ αὐτῆς προκειμένου, ὅτι ὁ Θεὸς ἐξέπιπτε τὰ ἔτη της ἐφ' ὅσον ἐγήρασκεν.

Ἡ Ἀντωνίνα ἔκαμεν ὅ,τι ὁ σύζυγός της δὲν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ : καθ' ἐκαστην σχεδὸν ἠρώτα τὸν κύριον Δεβῶ, ὅστις, ἐνεργῶν ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς του διὰ τῆς μεσολαβήσεως τῆς θυγατρὸς του, δὲν εἶχεν ἀκόμη εἶπῃ εἰς αὐτὴν ὅτι ἔπρεπε νὰ πελπισθῇ.

Πέντε μῆνες παρήλθον οὕτω, πέντε μῆνες, καθ' οὓς ὁ Ἐδμόνδος διήγαγε τὸν βίον, ὃν περιεγράψαμεν ἀνωτέρω, βίον ἔρωτος τρόμοις ἀναμειγμένον. Τοῦ χρόνου τούτου παρελθόντος, ἤρξατο παρατηρῶν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ εἶπε : «Πέντε μῆνες παρήλθον ! τὸ τέταρτον τοῦ μέλλοντός μου.»

Εἶχεν ἐπέλθῃ τὸ φθινόπωρον.

— Ὀδήγησε τὸν σύζυγόν σου εἰς Νίκαιαν, εἶπεν ὁ κύριος Δεβῶ εἰς τὴν θυγατέρα του. Ὑποχρέωσέ τον νὰ κάμῃ ὅ,τι θὰ σου γράψω καὶ διδὲ μου πληροφορίας καθὲ ὀκτὼ ἡμέρας. Τὸν Μάρτιον θὰ ἡξεύρωμεν ὀριστικῶς ποῦ νὰ βρασιθῶμεν.

Ὁ Ἐδμόνδος καὶ ἡ Ἀντωνίνα ἀνεχώρησαν, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῆς κυρίας Δεπερέ. Ὅ,τι ἤθελεν ἡ Ἀντωνίνα τὸ ἤθελε καὶ ὁ Ἐδμόνδος, ἡ δὲ κυρία Δεπερέ ἤθελεν ὅ,τι ὁ υἱός της.

Ὁ Γουσταῦος θὰ ἐπεθύμει νὰ συνοδεύσῃ τὸν φίλον αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ παραλάβῃ τὴν Νισσέτταν καὶ τῷ ἐφάνη δυσκολώτατον νὰ καταλίπῃ τὴν ῥάπτριαν. Ἄλλως δὲ ὁ Ἐδμόνδος εἶχε τὴν Ἀντωνίαν καὶ δὲν εἶχε πλέον τόσοσ μεγάλην ἀνάγκην τῆς φιλίας. Ὁ Γουσταῦος λοιπὸν ἔμεινεν ἐν Παρισίοις, ὑποσχόμενος τῷ Ἐδμόνδῳ νὰ τῷ γράψῃ συχνάκις, τὴν αὐτὴν δὲ ὑποχρέωσιν ἀνέλαβε καὶ οὗτος ἀπέναντι τοῦ Γουσταύου.

Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται εὐκόλως θὰ ἐννοήσωσι διατί παρακολουθοῦμεν βῆμα πρὸς βῆμα τὸν ἡμέτερον πρωταγωνιστὴν. Καθ' ἡμᾶς τοῦλάχιστον, τὸ ἐνδιαφέρον ὀλόκληρον εἶναι ὑπὲρ αὐτοῦ. Οὐδὲν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν περιστοιχούντων αὐτῶν καὶ ὧν οἱ τύποι συμπληροῦσι τὸ βιβλίον τοῦτο θὰ παρεῖχεν ἡμῖν, κατὰ τὸ παρόν, ἐνδιαφερούσας λεπτομερείας. Ὁ Γουσταῦος ἀγαπᾷ πάντοτε τὴν Νισσέτταν, ὑφ' ἣς πάντοτε ἀγαπᾶται ὁ κύριος Δεβῶ ἐξακολουθεῖ καθ' ἐκάστην βλέπων τοὺς ἀσθενεῖς του ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης μέχρι τῆς τρίτης· ἡ κυρία Ἀγγελικὴ κατάρθρωσεν ἐπὶ τέλους νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸν πεντηκοστὸν δεῦτερον στίχον τοῦ Πύργου τοῦ Κενιλοϊώρθ καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν συνέντευξιν τοῦ Τρεζιλίαν μετὰ τοῦ Ἄμυ Ρόβεαρτ· ἡ κυρία Δεπερέ ἐξακολουθεῖ ἀναπνεύουσα μόνον διὰ τοῦ υἱοῦ της καὶ χάριν τοῦ υἱοῦ της.

— Ἐπεθύμουν νὰ κάμω ἐν ταξιδίῳ εἰς Ἴταλίαν, εἶχεν εἶπῃ ἡ Ἀντωνίνα, μὴ θέλουσα νὰ εἶπῃ ὅτι ἡ Νίκαια θὰ ἦτο τὸ τέμα τοῦ ταξιδίου τούτου· ἐπειδὴ ἡ Νίκαια κατέστη ὄνομα σχεδὸν φοβερὸν,

ἔνεκα τῆς φιλοζενίας, ἣν παρέχει εἰς τοὺς ἀνιάτους ἀσθενεῖς· — καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησαν καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ.

Ἡ Νίκαια προφυλάσεται πανταχόθεν καὶ εἶναι ἐπομένως ἀπρόσβλητος ὑπὸ τῶν ἀκαταστασιῶν τῆς ἀτμοσφαιρας. Ἀναπνέει τις ἐκεῖ πάντοτε τὸν αὐτὸν ἀέρα. Ἡ ἀτμόσφαιρα αὐτῆς εἶναι σχεδὸν πληρωμένη ὑπὸ τῆς χλιαρᾶς ἐκείνης ὑγρασίας, ἣν ὁ Γροῦβερ συνίστα διὰ τὴν φθίσιν.

Φθάσα αὐτόσε, ἡ Ἀντωνίνα διίσχυρισθη ὅτι εὖρε τὸν τόπον τόσοσ εὐάρεστον καὶ τὸν ἀέρα τόσοσ ἠδύν, ὥστε δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της.

— Καλά, ἄς μείνωμεν ἐδῶ, εἶπεν ἡ κυρία Δεπερέ, οὐδαμῶς ὑποπτεύουσα τὸ αἴτιον τῆς προτιμήσεως ταύτης.

— Λοιπὸν τὰ πάντα ἐτελείωσαν, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος εἰς τὴν σύζυγόν του· δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς, καὶ ὁ πατὴρ σου με ἀποστέλλει νὰποθάνω ἐδῶ, διὰ νὰποθάνω ὀλιγώτερον ταχέως.

— Τοῦναντίον, φίλε μου, εἶπεν ἡ νεκρὰ γυνή, ῥίπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της, ὁ πατὴρ μου εἶναι πλήρης ἐλπίδων. Σὲ ἐνεπιστεύθη εἰς ἐμέ, ζῆθι κατὰ τὰς ιδιοτροπίας μου, καὶ θὰ ἔχωμεν μικρὰ ἀκόμη ἔτη ἐνώπιόν μας.

Ὁ Ἐδμόνδος ἐνεφύλαξε μικρὰν οἰκίαν κερωρισμένην τῆς πόλεως, ὁμοιαζούσης παραπολὺ πρὸς νοσοκομεῖον. Ἡ οἰκία αὕτη, ἐρειδομένη ἐπὶ λόφου, ἤνοιγε τὰ πρᾶσινα παραθυρόφυλλά της εἰς τὸν πρωινὸν ἥλιον. Αἱ καθαρῶταται ἀναθυμιάσεις περιεκύκλουν αὐτὴν καὶ ἀτραπὸς χαρίεσσα, σκιερὰ καὶ ἔχουσα κατὰ μῆκος αὐτῆς πορτοκαλλέας, ὠδήγει μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ Βάρου, τοῦ ἡρέμου ποταμοῦ, ὅστις, πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπων, ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον εἰς ἡμισεῖα λεύγης ἀπὸ τῆς Νικαίας.

Ὅταν ἴδῃ τις τοὺς χαρίεντας τούτους ποταμούς τῆς Μεσημβρίας, διασυγεῖς, ὡς τὸ κυανοῦν, ὅπερ ἀντανακλώσει, φέροντας κατὰ τὸν ἥμερον αὐτῶν ῥοῦν τὰ ἀνθη, ἄτινα ἡ θερινὴ αὖρα ἀποσπᾷ ἐκ τῆς ὄχθης, κατανοεῖ τὴν μυθολογίαν τῶν ἀρχαίων καὶ τὰς ποιητικὰς μνηστείας, ἃς ἐτέλουν μετὰ ποταμῶν καὶ ῥυάκων ὑπὸ τὰ ἄλση τῶν ῥοδοδαφνῶν καὶ ἐν δροσεραῖς κατωφερείας βράχων.

Ἡ Ἀντωνίνα ἐπεθύμει νὰ καταστήσῃ ὡς ἤκιστα πεζὸν τὸν βίον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ἐδμόνδου καὶ εἶχε ζητήσῃ παρὰ τοῦ πατρός της νὰ ὑποδείξῃ αὐτῇ πάντα τὰ θεραπευτικὰ μέσα, ἅτινα ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ διὰ τὸν σύζυγόν της, χωρὶς οὗτος νὰ ἐννοῇ, οὕτως εἶπεν, ὅτι τὸν περιποιῶνται.

Διὸ ἐκάστην πρωίαν, ἅμα τῇ αὐγῇ, ὁ Ἐδμόνδος καὶ ἡ Ἀντωνίνα ἵππευον καὶ ἠκολούθουν ποτὲ μὲν βραδέως, ποτὲ δὲ τροχάδην, τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἔπειτα ἐπανήρχοντο, ὅπως εὖρωσι τὴν κυρίαν Δεπερέ, ἡ ὁποία, ἤττον πρωινή, ἔβλεπεν ἐκ τῆς κλίνης της τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ λόφου.

Ὁ πρωινὸς οὗτος περίπατος πᾶν ἄλλο ἐσκόπει ἢ νὰ παράσχῃ εὐχαρίστησιν τινὰ

τῷ ἀσθενεῖ. Ἐγίνετο, ὅπως τὸν καταπονήση καὶ ἐπαναφέρει ἐν τῷ ὀργανισμῷ του τὰς δύο ἰσχυροτάτας ἀνάγκας τῆς φύσεως: τὸν ὕπνον καὶ τὴν πείναν.

Τὴν νύκτα ἔκαίε διαρκῶς λαμπτήρ. Ὁ λαμπτήρ οὗτος κρεμάμενος ἐκ τῆς ὀροφῆς καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως φαινόμενος ὡς ἀπλοῦς λυχνίσκος, ἐθέρμαινε μικρὰν λεκάνην ἀργυρᾶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέφευγεν ἀτμός ἀνεπαίσθητος, μεμιγμένος ἐκ κηροῦ καὶ τερεβινθίνης, ὅστις ἐκαθάριζε τὸν ἀέρα καὶ παρῆγε τῷ Ἐδμόνδῳ ὕπνον ἀτάραχον καὶ ἀπύρετον. Καὶ ἡ τροφή του δὲ περιεῖχεν ἐπίσης τὴν θεραπείαν.

Οὕτως ὁ Ἐδμόνδος εὗρισκε τὴν ὑγείαν ἐν πάσιν, ἐν ταῖς τέρψεσιν αὐτοῦ, ἐν τῇ τροφῇ, ἐν τῇ ἀναπαύσει του αὐτῆ· καθ' ἣν περίπτωσιν πάντα τάνωτέρω δὲν θὰ ἐπετύγγανον, ἡ νεότης, ἡ φύσις καὶ τὰ ἔσχατα μέσα ὧφειλον νὰ συμπληρώσωσι τὰ λοιπὰ.

Αἱ φροντίδες, ὧν ἦτο τὸ ἀντικείμενον, δὲν διέφευγον αὐτὸν καὶ ἠῤῥξανον μάλλον τὸν πρὸς τὴν Ἀντωνίαν ἔρωτά του.

— Κατέστησα τὸν βίον σου λίαν θλιβερόν, πτωχή μου κόρη, ἔλεγεν αὐτῇ· ἀλλὰ σπεῖρεις τὴν μέλλουσαν ἡμῶν εὐτυχίαν, καί, ἐὰν ἐπιτύχης, θὰ ἔχωμεν ἄφθονον συγχομιδὴν ἔρωτος καὶ εὐδαιμονίας.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ δάκρυα ὕγρανον τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Ἀντωνίνης, ἀμφότεροι δὲ ἠνούοντο ἐν ἀσπασμῷ πλήρει ἐλπίδων καὶ ἤδη πλήρει πραγματικότητος.

Θὰ ἔχητε παρατηρήσει, ὡς ἐγώ, ἀναμφιβόλως, ὅτι οἱ ἀσθενεῖς καταλήγουσιν ἐπὶ τέλος εἰς τὸ νάρκωσιν εἰδός τι ματαιότητος ἐκ τῆς ἀσθενείας, ἣν ἔχουσιν· εἰσὶν οἰονεῖ ὑπερήφανοι, ἔχοντες αὐτὴν, ὑποφέροντες αὐτὴν καὶ δυνάμενοι νὰ γίνωνται οἱ ἥρωες τῆς εἰμαρμένης. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη ἱκανοποίησις, τὴν ὁποίαν ἡ νόσος παρέχει τοῖς προσβαλλομένοις ὑπ' αὐτῆς, καὶ πρέπει νὰ τοῖς ἀφήσωμεν αὐτὴν, διότι δὲν εἶναι καὶ πολὺ μεγάλη. Θάναυρητε τὴν ἐπιπόλαιον ταύτην ἐπιτήδευσιν ἐν ταῖς πρὸς τὸν Γουσταῦον ἐπιστολαῖς τοῦ Ἐδμόνδου, ἃς μέλλομεν νὰ ντυγράψωμεν· ἐπειδὴ θὰ γνωρίσωμεν κάλλιον τὰ πράγματα, τιθέμενοι ἀπ' εὐθείας ἐν σχέσει πρὸς αὐτὰς τὰς ἐντυπώσεις τοῦ νεανίου.

« Ἀγαπητέ μοι Γουσταῦε, ἔγραψεν ὁ κ. Δεπερέ, ἐφθάσαμεν εἰς Νίκαιαν. Τὸ πᾶν ἐν αὐτῇ παρέχει τὴν ὄψιν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἐνταῦθα. Παράδοξον τὸ νὰ βλέπη τις μίαν πόλιν λευκὴν, εὐχάριστον καὶ εὐωδιάζουσαν, αἰσθητὸν μειδίημα τῆς φύσεως. Θυσιάζομένην εἰς τὴν ὀδύνην καὶ τὸν θάνατον. Ἡ Νίκαια εἶναι ἀκριβῶς ἡ εἰκὼν τῆς νόσου, ἣν φιλοξενεῖ κατὰ προτίμησιν. Ἐν αὐτῇ ἀνευρίσκε τις τὴν μεγαλύτερικὴν ἐκείνην γλυκύτητα, τὴν διαφανείαν ἐκείνην καὶ τὴν ὠχρότητα τοῦ βλέμματος, ἅτινα ἀνευρίσκει παρ' ἐκείνοις, οἵτινες, ὡς ἐγώ, ἔρχονται νὰ ζητήσωσι παρ' αὐτῆς ἀνακούφισιν. Ἐπειτα, ἀπωτέρω, τὴν ἰσχυρὰν ἐκείνην βλάβησιν, τὴν ἀφθονον, ἥτις φύεται ἐπὶ τοῦ βράχου

καὶ εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς φλογερᾶς καὶ γονίμου ζωῆς, ἥς αὕτη στερεῖται. Ὁ βίος ἡμῶν εἶναι ἀπλοῦστατος ἐνταῦθα. Ἀφίνω τὴν Ἀντωνίαν νὰ με περιποιῆται κατὰ τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρὸς της καὶ τῆς καρδίας της. Ἐἴτε μὲ ὠφελήσωσιν αἱ φροντίδες, ἃς μοι παρέχει, εἴτε σπεύδω ἐν ταῖς ἐλπίσι μου, νομίζω ὅτι ἀναπνέω εὐκολώτερον τὴν ζωὴν. Δὲν εἶμαι τόσον ὠχρός, ὅσον ἤμην ἐν Παρισίοις καὶ ἤρχισα νὰ πλάσσωμαι ὀλίγον τῶν ζοφερῶν ἀργυριῶν μου. Ἀκτίς ἠλικικῆ διολισθαίνει ἀνά μέσον τῶν ἀμφιβολιῶν μου.

« Ὑπάρχουσι πράγματα, ἅτινα δὲν δύνασαι νὰ κατανοήσης μόνος, σύ, οὐ τινος οἱ εὐρεῖς πνεύμονες τρέφονται διὰ τοῦ ἀέρος παντὸς τόπου, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα θὰ προσπαθῆσω νὰ σοι ἐξηγήσω, διότι εἶνε μία ἐκ τῶν ἀνακουφίσεων τῆς ἀσθενείας μου. Βλέπω προδήλως πάντα τὰ περιστοιχοῦντά με ὑπὸ ἄλλην μορφήν. Ὁ ἔρωτος, τὰ ἄνθη, ὁ οὐρανός, πάντα τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ μοι φαίνονται τώρα, ὅτε φοβούμαι μὴ καταλίπω αὐτὰ ταχέως, ἄλλως ἢ ὅπως μοι ἐφαίνοντο, ὅτε ἐπίστευον ὅτι ἠδυνάμην νὰ πολεύσω αὐτῶν ἐπὶ μακρὰ ἀκόμη ἔτη. Ἡ οἰκία, ἐν ἣ κατοικοῦμεν, εἰρεῖδαται ἐπὶ μικροῦ λόφου, πλήρους βαθέων κοιλωμάτων καὶ καταφύτου ὑπὸ νανωδῶν δένδρων. Συχνάκις, καθ' ἣν ὥραν ὁ ἥλιος εἶναι θερμότητος, καὶ ὡσεὶ ὅπως ἀποδείξω ὅτι δύναμαι ἔτι νὰ παλαίσω πρὸς τὸν κάματον, εἰς δὲν ὑποκύπτουσιν οἱ μάλλον ἰσχυροί, πλανῶμαι ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ ἐρήμῳ, περιπατῶ ἀσκεπῆς, συλλέγων πάντας τοὺς ἀτμούς καὶ πάντας τοὺς θορύβους, οἵτινες τὴν κατοικοῦσιν. Εἶμαι μόνος, εἰσέρχομαι εἰς δροσερόν τι ἄντρον, ὅπου κἀθημαι καὶ ὅπου αἰσθάνομαι τὸν ἰδρωτὰ μου σμικρὸν κατὰ σμικρὸν ψυχραίνομενον ἐπὶ τοῦ μετώπου μου. Ἐρωτῶ τότε ἐμαυτόν: « Ὁ, τι κάμνω τώρα θὰ με βλάβῃ ἄρα γε; » καὶ λέγω: « Ἐὰν δέν μοι συμβῆ τι, σημαίνει ὅτι δὲν εἶμαι ἐντελῶς καταδικασμένος. » Γυμνάζομαι εἰς τὸν βίον, παρέχων δυσκολίης εἰς τὴν ζωὴν μου, ἐγὼ ὅστις ὧφειλον νὰ διέρχωμαι τὸν καιρὸν μου, προφυλάσσων αὐτὴν ἀπὸ πάσης προσβολῆς. Ὑπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς νομίζω ὅτι μόνη ἡ φύσις δύναται νὰ θεραπεύσῃ τὰς νόσους, τὰς ἐξ αὐτῆς προερχομένας· τότε τρέχω, ἱπεύω, πίνω καὶ τρώω ὅ, τι μου ὀρεχθῆ καὶ μετὰ ταῦτα σπουδάζω ἐμαυτόν. Δὲν πάσχω περισσότερο, ἴσως μάλιστα, πάσχω ὀλιγώτερον.

« Ὅ,τι ἤμην τόσον εὐτυχῆς νὰ ζῶ, ἀγαπῶν ὡς ἀγαπῶ, ἀγαπώμενος ὡς ἀγαπῶμαι! Ἐὰν ἐγίνωσκες ὅποιον ἀγγελον ἔθηκεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου! Ἴδου τί συγχρότατα μὲ φοβίσει μὴ ἡ ζωὴ μου δὲν θὰ εἶναι μακρά: « Ὁ Θεὸς δέν μοι παρεχώρησε τοιοῦτον σύντροφον, λέγω κατ' ἐμαυτὸν συχνά, εἰμὴ διότι, ἐν τοῖς οἰκτιρμοῖς του, ἐνόησεν ὅτι ἡ ψυχὴ μου θὰ εἶχεν ἀνάγκην, κατὰ τὰς βραχείας στιγμάς, αἰτινῆς μοι ἐδόθησαν, νὰ διαχῆται πρὸς ψυχὴν συμπαθῆ. »

« Ὡ! πόσον ἐπεθύμουν νὰ ζήσω διὰ

τὴν Ἀντωνίαν! . . . Ἐχω ἐν τῇ ψυχῇ ἀνεξάντλητον πηγὴν τρυφερότητος. Καὶ ἂν ἠδυνάμην νὰ ζήσω ἐκατὸν ἔτη πλησίον αὐτῆς, πάλιν δὲν θὰ εἶχον χρόνον, ὅπως τῇ ἀποδείξω τὸν ἔρωτά μου.

« Βλέπω περὶ ἐμὲ ἀνθρώπους τῆς ἠλικίας μου, εὐ ἔχοντας καὶ νευμαφευμένους, διάγοντας τὸν βίον αὐτῶν ἐν ἀκατανόητοις ἐνασχολήσεσι· συζύγους νεαρῶν καὶ ὠραίων γυναικῶν, φιλοδόξους ἢ παίκτης, ἢ, ὅπερ χειρόν, προτιμῶντας νὰ μὴ κάμνωσι τίποτε, παρὰ νὰ μένωσι πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν. Καὶ ὅμως δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἡδύτερα ἐνασχολήσις διὰ τὴν ζωὴν ἢ τὸ νὰ φιεροῦ τις αὐτὴν εἰς τὴν γυναίκα, τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾷ; . . . Ἀντὶ νανάγωσι τὰ πάντα εἰς τὸ πλάσμα, ὅπερ τοῖς δωρεῖ ὁ Θεός, τείνουσι διηνεκῶς νὰ πομακρῶνται αὐτοῦ. Νομίζουσιν ἄρα γε ὅτι ἀνέγνωσαν εἰς ἐν ἡ δὲ ἔτη ὀλόκληρον τὸ βιβλίον τῆς ψυχῆς των, οὐτινος ἐκάστη σελίς, ἐκάστη λέξις εἶναι μία γοητεία; . . . Ὅπόσον κάλλιον θὰ κατενόουν τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ βίου οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, ἐὰν, ὡς εἰς ἐμέ, ἡ μοῖρα ἔλεγεν εἰς αὐτοὺς ἡμέραν τινά, δεικνύουσα τὸ προσεγγίζον τέρας: « Δέν θὰ ὑπάγητε πέραν τούτου! . . . »

« Ἀπ' ὅτου ἀγαπῶ τὴν Ἀντωνίαν, ἀγαπῶ μάλλον τὴν μητέρα μου, διότι κατανοῶ τὴν ἀπειρον θυσίαν, εἰς ἣν ὑπεβλήθη, ἀφιερθεῖσα ὀλόκληρος εἰς ἐμέ. Τίς ἐκώλυεν αὐτὴν, ἐν τῇ ἠλικίᾳ τὴν ὁποῖαν εἶχεν, ὅτε ἀπέθανεν ὁ πατήρ μου, νὰ νυμφευθῆ ἐκ νέου καὶ νὰ ζητήσῃ εἰς ἔρωτα, δὲν οὐδέποτε εἶχε γνωρίσῃ, ἠδυνάς, ἃς ἠθέλησε νὰ εὕρῃ μόνον ἐν τῷ τέκνῳ αὐτῆς καὶ διὰ τὰς ὁποίας φρονῶ ἐν τούτοις ὅτι ὧφειλέ τις νὰ ἐγκαταλίπη τὰ πάντα; Ἐμοῦ θανόντος, ἡ Ἀντωνία θὰ εἶναι ὅ, τι ὑπῆρξεν ἡ μήτηρ μου; Ὁ ἔρωτος οὗτος, ἐν ᾧ ἀμφότεροι λησμονοῦμεν τὰ πάντα, θὰ ἐπιζήσῃ εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἐνός ἐκ τῶν δύο; Φρικώδης ἀμφιβολία! Ἀλλὰ θὰ πῆθουν πολλὰ παρ' αὐτῆς, δέν ἔχει οὕτω; ζητῶν νὰ μοι κάμῃ ὄρκον, ὅστις θὰ συνέδεεν αὐτὴν πρὸς τὴν μνήμην μου, ὡς πρὸς ἐμὲ αὐτόν, καὶ δι' ἐν θὰ ἠσθάνετο τύψεις, ἐὰν τον παρέβαινε; . . . Τούναντίον ἐν μόνον ζητῶ παρὰ τοῦ Θεοῦ, τούτο δὲ εἶναι ἡ δι' οἰοῦδητινος μέσου εὐτυχία τῆς ἀγνῆς ταύτης παιδείας, ἥτις μοι ἐδώρησε τὸ ἄνθος τῆς νεότητός της καὶ τὴν νεότητα τοῦ ἔρωτός της. Δυνάτον νὰ ποθῶν, δυνατὸν ἄλλος τις νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, δυνατὸν αὐτὴ νὰ ἀγαπήσῃ ἄλλον, πλὴν οὐδεὶς θὰ δυνηθῆ νὰ πολαύσῃ, ὡς ἐγώ, τὸν θησαυρόν τῶν πρώτων αὐτῆς ἐντυπώσεων, οὐδὲ νὰ ἀποκαλύψῃ αὐτῇ τὸ μυστήριον τῆς πρώτης ἀνταλλαγῆς τῶν ψυχῶν, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι τὸ ὄνομά μου θὰ ἐπισκέπτηται αὐτὴν συχνά, καὶ ἐν μέσῳ ἀκόμη τῶν εὐτυχῶν στιγμῶν, ἃς αὐτὴ θὰ ὧφειλῃ δευτέρω τινι ἔρωτι.

« Σὺ θὰ διαμείνης φίλος αὐτῆς, δέν ἔχει οὕτω; σὺ θὰ ἐπαργυρῆς ἐπ' αὐτῆς, σὺ θὰ τὴν ὑποχρεώσης νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνθήειάν της νὰ ἐρχεται νὰ ἐπισκέπτηται τὸ μέρος, ἔνθα θάναπαύωμαι.

διότι όνειρεύομαι ένίστε τώ μέλλον, αλλά δέν τολμώ άκόμη νά έλπίζω εΐς αυτό, και ή ψυχρά πραγματικότης έπιφαινεται μοι πάντοτε έν τώ όρίζοντι. Συλλογίσθητι, Γουσταύε, ότι σέ άγαπώ ως άδελφόν μου και ότι όφείλεις νά την προστατεύσης ως άδελφόν σου. Έάν ποτε έξηπατάτο, θά την ύπερήσπιζες, δέν έχει ούτω, τόν δέ άνθρωπον, όστις θά την έκαμνε νά υποφέρη, θά τον έφόνευες !...

«Πρός τί νά σκέπτομαι περί όλων τούτων ;

«Ηθέλησάν τινες νά συνδέσωσι γνωριμίας μεθ' ήμών, άλλ' άντέστην. Προς τί νά συνάψη τις σοβαράς φιλάς, αίτινες δέν θά διαρκέσωσιν επί μακρόν και αίτινες θαύξήσωσι μόνον τόν πόθον τής ζωής; Προς τί νά συνάψη κοινάς σχέσεις, αίτινες, εΐς άνθρωπον άπασχολούμενον, ως έγώ, υπό δύο διαρκών σκέψεων, τού θανάτου και τού έρωτος, δέν δύνανται νά εΐναι ούτε παραμυθία, ούτε ψυχαγωγία τούλάχιστον ;

«Νά διέρχομαι τās έσπέρας μου παίζων ούτω ή ζατρικίον έγώ, όστις θέλω εΐς δύο έτη νά εΐμαι τόσον εύτυχής όσον άλλος τις εΐς πεντήκοντα έγώ, όστις έχω νάγαπώ τήν μητέρα μου, τήν γυναϊκά μου, ένα φίλον, ως σύ, και όστις έχω ώρισμένον χρόνον προς τούτο ;

«Υπολογίζω άκόμη κατ' έτη, έπειτα θά υπολογίζω κατ' ήμέρας, έπειτα θά υπολογίζω κατ' λεπτά... ως ό πατήρ μου. Πόσον πρέπει νά έπασχεν εκείνος, όστις δέν ήγάπα ως άγαπώ ! Άλλά κατ' την στιγμήν τού θανάτου ό έρωσ ούτος θά εΐνε άρά γε δι' έμέ παραμυθία ή άμφιβολία, ή δέ εύδαιμονία τού παρελθόντος δέν θά με κάμη νά λυπηθώ πικρότερον επί τή στερήσει τού μέλλοντος ;

«Πόσον θά σε άνιω λαλών πάντοτε περί έμού... Συγγνώμην δι' ό,τι εΐπον πρό μικροϋ, φίλε έσο ήσυχος, δέν άμφισβόλλω περί σου, τού στενοϋ μύστου τών ένδοξάτων μου στοχασμών.

«Φανταζέσαι τήν καλήν και εύδαιμονα ζωήν, τήν όποιαν θά διήγωμεν, εάν ό κύριος Δεβώ με έσωζεν. Τό παρατεΐναι μέχρη τού συνήθους όρίου τής ζωής τήν εύτυχίαν, ήν διά τινας μόνον στιγμάς έλπίζω δέν θά ήτο ό παράδεισος επί τής γής; Τό θεΐναι τήν καρδίαν εκτός παντός κινδύνου έν μέσωσ τριπλής στοργής... Δέου ύπέρ έμού, Γουσταύε, δέου ύπέρ έμού...

«Γράφε μοι συχνά λάλει μοι περί τής Νισσέττας, τής ξανθής σου τρελλής. Τήν άγαπās πάντοτε, σέ άγαπā και αύτή; Καυμένη Νισσέττα!... πόσον εκλαΐε τήν ήμέραν, καθ' ήν ή έπιστολή, τήν όποιαν σοι έγραφε, περιήλθεν εΐς χείρας μου!... Εΐς τήν έπιστολήν εκείνην θά όφείλω άπασαν τήν εύτυχίαν, ήν έσχον... Φίλησέ μου τήν ώραϊαν αύτήν κόρην και εΐπέ αύτῃ ότι θά τη στείλω ύφάσματα και ταινίας προερχόμενα έξ' Ανατολής και τὰ όποια είδος λαθρεμπόρων πωλούσιν ένταύθα.

«Η Άντωνίνα σοι πέμπει φίλημα ά-

δελφικόν, διπλωμένον εΐς τέσσαρα έν τῃ έπιστολή ταύτῃ.»

Η Άντωνίνα έγραφε προς τόν πατέρα της :

«Καλέ μου πάτερ,

«Από τινων ήμερῶν εύρισκόμεθα εΐς Νικαιαν. Η κυρία Δεπερέ με άγαπā πάντοτε ως θυγατέρα της, έγώ δέ παρατηρώ ότι, άφότου δέν εΐμαι πλέον πλησίον σου, σέ άγαπώ πολύ περισσότερο ή άλλοτε, εάν τούτο εΐναι δυνατόν. Εΐμαι εύτυχής, πολύ εύτυχής, πάτερ μου. Μή μετανοήσ λοιπόν δι' ό,τι έκαμες, ένθυμού μόνον ότι από σου έξαρτάται ή επί μακρότερον διάρκεια τής εύτυχίας μου. Άς ζήση ό Έδμόνδος, και τὰ πάντα θά βαδίσωσι καλώς διότι, εάν τῷ συνέβαινε δυστύχημα, άγνοώ άληθώς τί θάπεγινόμην.

«Ουδέμیان τών συστάσεών σου άμελώ, και ίσως άπατώμαι, πλην νομίζω ότι βαινομεν προς τώ καλλίτερον.

«Ουδέν δύναται νά σοι παράσχη ιδέαν τινά τής στοργής, δι' ής με περιβάλλει ό σύζυγός μου και τής όποιας δέν τολμώ νά σοι δώσω λεπτομερείας, φοβούμενη μή σε καταστήσω ζηλότυπον, καλέ μου και έξαιρετε πάτερ, αλλά μάθε ότι αδύνατον γυνή νάγαπάται, ως έγώ.

«Λέγουν ότι οι ιατροί έξηγοϋσι τὰ πάντα. Σύ, όστις εΐσαι ιατρός, έξήγησέ μου λοιπόν τώ αισθήμα, όπερ αισθάνομαι προς τόν σύζυγόν μου. Εΐναι άνεπιφύλακτος άφοσίωσις, ήτις φαίνεται όμοιάζουσα προς τήν μητρικήν στοργήν. Μοι φαίνεται ότι ή μήτηρ μου με ήγάπα, καθως έγώ άγαπώ τόν Έδμόνδον. Τούτο συμβαίνει άναμφισβόλως, διότι, καιπερ γυνή, εΐμαι ισχυροτέρα αύτου και διότι έχει ανάγκην τής προστασίας μου. Η ασθένειά του παράγει έν έμοί άλλόκοτα συναισθήματα. Έν μόνον ζητώ παρά τού Θεου, νά τον θεραπεύση έπειδή ή εύδαιμονία ήμών εύρίσκειται έν τῃ θεραπεΐα ταύτῃ. Κάμνω λοιπόν προς τούτο ό,τι δύναμαι. Αΐ, λοιπόν, όταν εΐς τώ διάστημα μιās ολοκλήρου ήμέρας δέν έσχε στιγμήν αδυναμίας, όταν παρατηρητὰ πρόσκαιρος θεραπειά μεθ' όλων τών φαινομένων έντελοϋς θεραπειάς, εΐμαι ως ζηλότυπος. Μοι φαίνεται ότι θά έπεθύμουν νά τον επανέβλεπον μάλλον άσθενῆ, όπως μοι άνήκη περισσότερο. Μή ό έρωσ δέν εΐναι άλλ' ή ύπάτη φιλαυτία;

«Δέν μου κακίονεις, διότι άγαπώ τόν σύζυγόν μου; Ένθυμήσου πόσον ήγάπας τήν μητέρα μου.»

Η Άντωνίνα δέν ήδύνατο νά εκθέση λεπτομερως εΐς τόν πατέρα της ό,τι ήσθάνετο προς τόν Έδμόνδον. Η αιδώς αύτῃς ως νεάνιδος κατενοεί ότι δέν δύναται τις, νά κοινοϊνώση αισθήματά τινά, χωρίς νά έγείρη παρ' άλλοις άντιζηλίαν. Και αύτὰ δέ τὰ γραφέντα, όσα άνέγνωμεν άνωτέρω, ήσαν πολλά.

Άλλ' ήμεις, δυνάμεθα άφόβως νά κούσωμεν τήν έξομολόγησιν τού νέου τούτου έρωτος, τού ποιητικού, τού πλήρους αισθήματος και μελαγχολίας, διαχυτικού ως ό έρωσ τών αισθήσεων, άφω-

σιωμένου ως ή φίλια άδελφής, νοήμονος ως ή έπιτήρησις μητρός. Θά ήτο περιεργον θέαμα προς μελέτην, τώ θέαμα τής γυναικός ταύτης, τής ώραϊας, τής ισχυράς, τής πλήρους υγείας τής παρακολούθουσας βήμα προς βήμα τόν άνδρα, όν ήγάπα, όμολογούσης έαυτῃ τώ έγώιστικόν μέρος τού έρωτός της και λεγούσης : «Η εύτυχία μου ζῆ έν τῷ ανθρώπῳ τούτῳ, αύτου θανόντος, ή εύτυχία μου, ή δύναμις μου, ή νεότης μου, ή καλλονή μου, αί πεποιθήσεις μου, ό έρωσ μου εξαφανίζονται. Εΐναι τώ δοχείον, έν ῷ απέθηκα τήν καρδίαν μου, καταστάσαν πολύ βαρείαν, ώστε νά την φέρω μόνη μου. Τού δοχείου θραυσθέντος, ή καρδία μου πίπτει και ούδέν άλλο εΐναι ή πληός.»

[Έπειτα συνέχια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

RENÉ SOSTA

Η ΕΥΧΑ

[Συνέχια]

Η στάσις τής Εΰας εΐχέ τι τώ υπερφυσικόν.

Η κυρία Τράμφεν έφοβήθη, έξήτησε δέ παρὰ τού πλοίαρχου, όπως ούτος διαταξῃ και έμφανισθῃ ό Γουλιέλμος Σερβίλ.

— Άνθρώπος τις έπεσεν εΐς τήν θάλασσαν διαρκούσης τής καταιγίδος, τῃ άπήνησεν ό πλοίαρχος τήν πρωϊαν ταύτην ήριμήθησιν οι έπιβάται και τώ πλήρωμα ό άπουσιάζων ήν ό κύριος Σερβίλ.

Προσέθηκε δέ ότι ή δεσποινίς Έβανς, ήτις, παρὰ τās διαταγās του, έμεινεν επί τού καταστρώματος μετὰ τού νεανίου, εΐχεν ύποστή όλην τήν θύελλα, προσκεκολλημένη ούσα εΐς τόν ιστόν διά τινος καλωδίου, όπερ ό άνεμος εΐχε συμπλέξη περί έαυτήν, και ήτις, εκεί εύρισκομένη, ώφειλε νά παρασταθῃ εΐς τώ φρικτόν τούτο θέαμα τού θανάτου τού φίλου της.

— Α ! έννοώ τώρα τήν άφωνίαν της, εΐπεν ή κ. Τράμφεν, ή ταλαιπωρος Εΰα μου κατέστη παράφρων !

Και όλολύζουσα εκάλυψε τās χείρας τής νεάνιδος διά τών φιλημάτων και τών δακρύων της.

Αύτη τήν παρετήρησεν ούτω πράττουσαν και άνεκάγχασε νευρικως και παρατεταμένως.

Μετὰ ήμισείας ώρας παρέλευσιν μεταβασα έρρίφθη επί τής κλίνης ήττον τεταραγμένη, αλλά καταστάσα αύθις σιωπηλή και ώχρά.

Η κ. Τράμφεν, μάλλον νεκρά ή ζώσα, όλόλυζε πάντοτε και τήν εκάλει. Μετὰ μεγάλου κόπου κατώρθωσε νά τῇ δώση διά κοχλιαρίου όλίγον άναρρωστικόν ζωμόν, όν ή Εΰα έπιεν άσυνειδήτως, όπως τώ βρέφος πίνει τώ υπό τής τροφού του χορηγούμενον αύτῷ γάλα.

Περί τήν τετάρτην ώραν φωνή τις επαναληφθεΐσα άντήχησεν εΐς τὰ εκτός :

— Νέα Υόρκη ! Νέα Υόρκη !

Β'

Ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκεν. Οἱ ἐπιβάται προητοιμάζοντο νὰ ἀποβιβάσθωσιν, ἡ δὲ κ. Τράμφεν ἀφύπνισε τὴν Εὔαν.

— Θὰ ἐπανιδῆτε τὸν πατέρα σας, τῆ εἶπεν Ἰώω; σὰς περιμένει ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας... Εἴσθε πράγματι εὐτυχῆς νὰ ἐναγκαλισθῆτε αὐτὸν μετ' ἀπουσίαν τόσῳ μακρῶν!

— Γουλιέλμε! Γουλιέλμε! . . . τῆ ἀπήντησεν ἡ νεάνισ.

Ὁ Κῆρυξ βραδυπορῶν εἰσῆρχετο εἰς Νέαν Ὑόρκην.

Ἄμα τῶν καλωδίων δεθέντων εἰς τὴν προκυμαίαν, ἐγένετο ἡ ἀποβίβασις.

Ὁ καιρὸς ἦν λαμπρὸς. Ὁ ἀκτινοβόλος ἥλιος ἀνυψοῦτο εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἡ προκυμαία, πεπληρωμένη περιέργων καὶ ἐργατῶν, παρίστα τερπνὸν θέαμα ζωῆς καὶ κινήσεως. Οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι, ἐλθόντες, ἵνα ὑποδεχθῶσι τοὺς ἐπιβάτας συνωστίζοντο καὶ συνεκικῶντο μετὰ θορυβωδῶν ἀνευφημιῶν.

Ἡ κ. Τράμφεν καὶ ἡ Εὔα, ὀδηγούμεναι ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου καὶ τοῦ ἱατροῦ τοῦ πλοίου, ἀπεβιβάσθησαν τελευταῖαι.

Ἐδέησε νὰ ἐμποδίσωσι τὴν νεάνισα, ἥτις ἤθελε νὰ ὀρμήσῃ ἐπὶ τῆς μεταξὺ τοῦ πλοίου καὶ τῆς προκυμαίας θεθειμένης στενεῆς γαφύρας.

Ἡθελεῖ τις νομίσει ὅτι αὕτη ἔτρεχε πρὸς τινά, ὃν ἔβλεπεν ἐκεῖ.

Ἐκφυγοῦσα τοῦ ἱατροῦ, ὅστις τῆ ἐκράτει τὸν βραχίονα, ἐφόρμησε πράγματι πρὸς τινά νεανίαν, ὅστις ἐφαίνετο περιμέμων ἐπιβάτην τινά.

— Ἄ! Γουλιέλμε! ἐβόησεν ἡ δεσποινὴς Ἐβανς πλησιάζουσα αὐτὸν μετὰ χαρῆς.

Ἡ κ. Τράμφεν παρετήρησε τὸν νεανίαν τοῦτον.

— Εἶναι τῶ ὄντι ὁ Γουλιέλμος Σερβίλ, εἶπε μετὰ τῆς μεγαλειτέρας καταπλήξεως, πρὸς τὸν ἱατρὸν καὶ τὸν πλοίαρχον ἀποτεεινομένη.

— Τί σημαίνει τοῦτο; εἶπον οὗτοι βαδίζοντες πρὸς τὸ σύμπλεγμα, τὸ ὑπὸ τοῦ νεανίου καὶ τῆς Εὔας σχηματισθέν.

Ἐπλησίασαν ἵνα ἐννοήσωσιν.

— Ἀπατῶσθε, δεσποινίς, ἔλεγεν ὁ τὸν ὅποιον εἶχε πλησιάσῃ ἡ δεσποινὴς Ἐβανς νομίζετε ὅτι ἀποτείνεσθε πρὸς τὸν ἀδελφόν μου. Ὁμοιάζομεν παραδόξως πρὸς ἀλλήλους, δὲν εἶναι δὲ ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἐκ τῆς ὁμοιότητος ταύτης προκύπτει τοιοῦτο λάθος. Περιμένω τὸν Γουλιέλμον, ὅστις εἶναι ἐπὶ τοῦ πλοίου . . . καὶ ὅστις λίαν βραδύνει νὰ ἀποβιβάσθῃ.

Ἡ Εὔα, ὄλωσ γελόεσσα, εἶχε λάβῃ, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ, τὸν βραχίονα τοῦ νεανίου, ὃν ἐξελάμβανεν ἀντὶ τοῦ Γουλιέλμου, καὶ ὅστις ἦτο πράγματι ὁ δόκτωρ Γεώργιος Σερβίλ, ὁ συγγραφεὺς τῆς χημικῆς ἀνακαλύψεως, ἐφ' ἧς οἱ δύο ἐρασταὶ εἶχον θεμελιώσῃ τὴν ἐλπίδα τοῦ γάμου των.

Γέρων τις εἶχε πλησιάσῃ τὴν Εὔαν συγχρόνως μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ καὶ τοῦ ἱατροῦ.

Ἡ ταλαίπωρος κόρη οὐδεμίαν εἶχε δώσῃ εἰς αὐτὸν προσοχήν. Οὗτος λαβῶν μεταξὺ τῶν χειρῶν τοῦ τὴν ξανθόχρου τῆς νεάνιδος κεφαλὴν ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς δύο μακρὰ φιλήματα.

— Δὲν μ' ἔβλεπες λοιπόν, φίλτατόν μου τέκνον; τῆ εἶπεν.

ὑπὸ τὸ γλυκὺ τῶν φιλημάτων τούτων θάλασπος, ἡ Εὔα πρὸς στιγμὴν ἔμεινε διασταζουσα, εἶτα δὲ διευθύνασα τὰ βλέμματα αὐτῆς πρὸς τὸν γέροντα, ἐπὶ τῶν παρεῖων τοῦ ὁποίου ἔρρεον δάκρυα χαρῆς, ἐψιθύρῃσεν ἀνευ ὀρμῆς, ἀνευ ἐνθουσιασμοῦ, τὰς λέξεις ταύτας:

— Ὁ πατήρ μου!

Στρεφομένη δὲ προαχρόνισα πρὸς τὸν Γεώργιον Σερβίλ τῷ εἶπε:

— Γουλιέλμε! Γουλιέλμε! δὲν ἀπέθανες! . . . Ἐλθετε! . . . ὁ πατήρ μου θέλει εὐλογῆσῃ τὸν γάμον μας! . . .

Ἐπρεπε νὰ πληροφορηθῶσι τὸν ἀδελφὸν τοῦ Γουλιέλμου καὶ τὸν λόρδον Ἐβανς περὶ τῆς φοικώδους καταστροφῆς, ἥτις ἐπληῖπεν ἀμφοτέρους.

Ὁ ἱατρὸς τοῦ Κῆρυκος καὶ ἡ κυρία Τράμφεν ἔβλεπον ἀλλήλους συγκεκινημένοι καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἠρωτῶντο τίς ἐξ αὐτῶν θὰ ἀνελάμβανε τὸ ἐπίπουν τοῦτο καθήκον.

Ἄφ' ἐτέρου δὲ ὁ λόρδος Ἐβανς προσεπάθει νὰ κλυτεύσῃ πᾶν ὃ, τι συνέβαινε. Ἡρώτα ὅτε μὲν τὴν θυγατέρα του, ἥτις δὲν τῷ ἀπήντα, ὅτε δὲ τὴν κυρίαν Τράμφεν, ἥτις ἐφέλλιζεν, ὅτε δὲ τὸν ἱατρὸν, ὅστις ἐφαίνετο μὴ ἐννοῶν καὶ ὅστις ἐστρέφετο πρὸς τὸ πλοῖον, ὡσεὶ περιέμενε, ἵνα ἐξηγηθῇ, τὴν ἔλευσιν ἄλλου τινὸς προσώπου.

Ὁ πλοίαρχος, ἡ ἀποστολὴ τοῦ ὁποίου ἐπερατώθη, ἀποβιβάσθη εἰς τὴν ξηρὰν συννηώθη μετὰ τοῦ πλήθους, ἀπετελέσθη δὲ ὁμιλίς τις περιέργων ὑπὸ τῶν κρυγῶν τῆς Εὔας ἐκλυθέντων.

Ἐξήγησίν τις ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ χώραν ἐκεῖ.

Ὁ πλοίαρχος ἀποταθείς ταῦτοχρόνως πρὸς τε τὸν γέροντα καὶ τὸν νεανίαν καὶ δεικνύων αὐτοῖς τὸ πλοῖον:

— Κύριοι, εἶπε, θέλω νὰ ὁμιλήσω πρὸς ὑμᾶς, εὐχεστῆθητε δ' ἐπὶ τούτῳ νὰ μὲ ἀκολουθήσητε.

Καὶ προηγήθει τῶν ἀκολουθησάντων αὐτὸν Γεωργίου Σερβίλ, τῆς Εὔας τοῦ λόρδου Ἐβανς καὶ τῆς κ. Τράμφεν, κατῆλθεν εἰς τὸν μικρὸν θάλαμον τοῦ Κῆρυκος.

Ἀπαντες εἶχον βαδίσῃ σιωπηλῶς. Ἡ Εὔα, προσερευδομένη καὶ κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Γεωργίου, ἐφαίνετο ἀκτινοβόλος, ἐνῶ οὗτος, χωρὶς πλέον νὰ ἀπολογῆται, προβλέπων ἤδη ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τῶν λόγων τῆς νεάνιδος, τὴν συμφορὰν, ἥτις τὸν ἐπληῖπτε, καὶ ἥτις ἐπληῖπτε συγχρόνως τὸ λογικὸν τῆς ταλαίνης κόρης, ἐγκατελείπετο νὰ ὀδηγήται ὑπ' αὐτῆς, ὡχρός,

ὡσπερ φάντασμα, ἀδημονῶν νὰ μάθῃ τὰς λεπτομερείας τῆς καταστροφῆς.

Μόνος ὁ κ. Ἐβανς οὐδὲν εἰσέτι ἐμάντευεν. Ἐξεπλήσσετο μόνον ἐπὶ τῇ στάσει τῆς θυγατρὸς του καὶ ἐθορυβεῖτο ἐπὶ τῇ πρὸς αὐτὸν ὀλιγωρίᾳ τῆς.

Ὁ πλοίαρχος ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ἐχω νὰ ἐκπληρώσω λίαν χαλεπὸν καθήκον, εἶπεν ἐν πρώτοις πρὸς τὸν Σερβίλ, καὶ ἡ ὡχρότης ὑμῶν μοὶ λέγει ὅτι ἀρκούντως ἠννοήσατε καὶ ἐμαντεύσατε τὸ δυστύχημα, ὑπερ θέλω σὰς ἀναγγεῖλαι.

— Ὁ ἀδελφός μου ἀπέθανε! . . . δὲν εἶναι ἀληθές; . . . εἶπεν ὁ νεανίας ἔτι μᾶλλον ὡχρίων.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος.

— Ἀπέθανε διαρκούντος τοῦ διάπλου;

— Ναί. . .

— Μὲ ὀδηγεῖτε πλησίον του;

— Φεῦ! κύριε! εἶπεν ὁ πλοίαρχος, δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐναγκαλισθῆτε τοῦλάχιστον τὸ πτώμα του. . . ὁ ἀδελφός σας ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῆς καταγίδος τῆς νυκτὸς ταύτης. . .

— Ἄ! ταλαίπωρε ἀδελφέ! ἀνεβόησεν ὁ Γεώργιος, πίπτων ἐκκελυμένος ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ διὰ τῶν χειρῶν καλύπτων τὸ πρόσωπόν του.

— Γουλιέλμε, διατί κλαίετε; εἶπε μιλῶν ἡ Εὔα, ἀποχωρίζομένη τοῦ βραχίονος τοῦ Σερβίλ καὶ πλησίον αὐτοῦ ὀλολύουσα.

— Πρέπει νὰ προσπαθήσωμεν, ὅπως ἐπαναγάγωμεν τὴν δεσποινίδα Ἐβανς πρὸς ὑμᾶς, εἶπε μετὰ ταῦτα ὁ πλοίαρχος πρὸς τὸν γέροντα ἡ ἐπιμονή τῆς συντείνει, ὥστε νὰ πάσχη ἔτι μᾶλλον ὁ κύριος Σερβίλ.

— Παρατηροῦμεν, Εὔα, ὅτι πᾶν ὃ, τι πράττει καθίσταται τοῦλάχιστον γελοῖον, ἂν οὐχὶ ἀπρεπές, εἶπε τότε ὁ κ. Ἐβανς.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΝΔΡ. Π. ΒΛΑΧΟΧΡΗΣΤΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πρῶτονται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἐλληνική» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου	δρ. 5 [5,30]
«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ	δρ. 5 [5,30]
«Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βαλλεβίλλης», μυθιστορία Π. Ζηκὸν	δρ. 2,50 [2,70]
«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθη ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ. 50 [55]	
«Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως», μυθιστόρ. δραματικώτατον Ἐαδὲ-Δὲ-Μοντεπέν, ἀρτι ἐκδοθέν. Δραχ.	3 [3,30]
«Τὸ Τριακοσιάδραχμον» Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου	λεπ. 50 [60]
«Ἰγμενίη», Παύλου Μαντεγάτσα, μετάφρασις Ν. Ἀξελού, ἱατροῦ	Δρ. 4 [4,30]
«Σύγγραμμα Μαγειρικῆς», Νικολάου Σαράντη (μαγείρου)	Δρ. 4 [4,30]